

மனதோடு பேசுதல்

செல்வன்

செல்வன்

மனதோடு பேசுதல்

வெளியீடு

மகிழினி பதிப்பகம்

விலை: ரூ. 100.00

மனதோடு பேசுதல் கவிதைகள் ஆசிரியர்: செல்வன். உரிமை: நடா சுப்ரமணியம்.

மொழி: தமிழ். முதல் பதிப்பு: ஏப்ரல் 2014. அளவு: 1x8 டெமி.

காகிதம்: 18.6 கி.கி.என்.எஸ்.மேப்லித்தோ.

பக்கங்கள்: 152. படிகள்: 1000. வெளியீடு: மகிழ்வினி பதிப்பகம்.

வடிவமைப்பு: தூரிகா தி கிரியேட்டிவ் ஸ்டுடியோ.

அட்டை வடிவமைப்பு & ஓவியங்கள்: ப. மணிவண்ணன்.

அச்சாக்கம்: பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிமிடெட்

மகிழ்வினி பதிப்பக வெளியீடு: 2014

Manadhodu Pesuthal Poems. Author: Selvan. Copyright: Nada Subramaniam.
Language: Tamil. First Edition: April 2014. Size: 1x8 Demy.

Paper: 18.6 kg N.S.Maplitho. Pages: 152. Copies: 1000.

Published by: Mahilini Pathippagam. Designing: Thoorika The Creative Studio.

Cover Design and Illustrations: P. Manivannan.

Printed at: Pavai Printers (P) Ltd.

சமர்ப்பணம்
அமரர் முல்லையூரானின் அன்பிற்கு...

எம்மோ பாடுதே பாடலே...

கின்னும் பாடுதே பாடலே...

பாவத் துணைபெய்கின்றேம் பாடிய பாடலே!

சங்ககாலத்து சூதலடியான தாதன் உடுக்கெத்தற்குச் சற்றும்
சுறாத்தெத்தென் கிஞ்சுராவே தீயதன் நடவின் உடுக்கம்!

*

*

*

எம்மோ...

கடல்வளை எல்லாம் செத்து ஏயும் வடக்குக்க
கூகல்தன் நாங்கிக் கடக்கின்றான்...

~~எம்மோ...~~

எம் மன்னையையும் எம் மகனையும்
சிறைத்துக்கு சின்னா முன் எமனாகிய
வினாற்றுகுதே காத்தெடுக்கிற
சாந்த
கலத்திற் சிறும்!

என்ரு அழகிறகு கல்வாறாதது ஏதானது.

எழுத்துத் தம்பிரான் எழுதுகிற எழுதும் பொதிக் புறமுஞ்ஞாந்
தொடர் கிறகு...

*

*

*

கவந்த ஏன்வன் சாவத்தின் கலக்கிய இன்னையும்

சாவரை கியக்கிய வேளையும்

ஏவந் ஏவறு வாழ்த்துத் துணை.

மன்கு குடிய மொழிநாள் இன்னான் வி. கோ. பாவன் சாவத்தின் என் வன்கு
என்னையும் சிண்புடன், [கம்]

இலக்கிய வேள்வியும்..

அவரை இயக்கிய வேள்வியும்....

கவிஞர் மு.மேத்தா

“நிழலான
இவ்வாழ்வு
இங்கு...”

நிஜமான
நினைவுகள் எல்லாம்
அங்கு...”

இந்தக் கவிஉரைதான் கவிஞரின் கருத்துரை ஆகும்! இதுதான் இப்பெருநூல் தரும் ‘குறுஞ்செய்தி’ (SMS) என்று கூறலாம். கவிஞர் ‘செல்வன்’ அவர்கள் குடியிருப்பது லண்டன் மா நகரில், அவரின் இதயம் துடிதுடிப்பதோ ஈழத்து மண்ணில்! புலம்பெயர்ந்த ஒரு கவிஞரின் புலம்பல்கள் இங்கு புத்தகமாகியுள்ளன.

காதல், நட்பு, கனவு, பிரிவு, கண்ணீர், பாசம், வீரம் என்று பல்வேறு உணர்வுகளும் இக்கவிதைத் தொகுப்பில் பரிமாறப்படுகின்றன. பிறந்த மண்ணையும் பிரியத்திற்குரிய மனிதர்களையும் பிரிந்து வாழும் ஏக்கம் - உணவில் கலந்த உப்பைப்போல் உணர்வில் கலந்து நிற்கிறது.

சோகமேகங்கள் சூழ்ந்து கண்ணீர் மழை பொழியும் காலத்திலும் - காதல் நினைவுகள் கவிஞரைக் கனவில் மூழ்க வைக்கின்றன.

“உனது சுண்டுவிரல் நகத்தின் தொடுதலுக்காய்
ஜென்மம் ஜென்மமாய் தவமிருந்தவன் நான்...

கரம் பற்றக் காத்திருந்த - ஆயிரம் ஆயிரம்
அரசிளங்குமாரர்களை நிராகரித்துவிட்டு

மாலையும் மணிமகுடமும் தந்து - உனது
மன்னவன் என என்னை பிரகடனம் செய்தவன் நீ”

என்று பித்துப் பிடித்தவர்போல் அவரைப் பேசவைக்கிறது காதல்!

காதல் என்பது இதயங்களை இடம் மாற்றும் இரசாயனம்!
மனம் ஒன்று இன்னொரு மனதிற்குள் நடத்தும் மருத்துவம்!
அதனால்தான் கவிஞர் “உன் உடல் உள்ளே - என் உயிர்!
என் உடல் உள்ளே - உன் உயிர்!”

என்று எழுதுகிறார்!

‘பொன்விழாக் காணும் நண்பனுக்கு’ என்றொரு கவிதை!
பள்ளிக்கூடப் பாடப் புத்தகத்திற்குள் மயில் இறகை வைத்துவிட்டு,
‘அது குட்டி போட்டுவிட்டதா’ என்று எட்டி எட்டிப் பார்த்த
நட்பின் கதையைப் பேசுகிறது.

பின்னர் அந்த நண்பனுடன் சேர்ந்து ஒரே பாசறையில் போராளித்
தோழர்களாய் நின்று, எதிரியை நோக்கித் துவக்குத் தூக்கிய
கதையையும் சொல்கிறது.

“எரி குண்டுகள்
மழைத்துளிகளாகப் பொழிந்த பொழுதுகளில்
பதுங்குகுழி அமைப்பது பற்றிப்
பாடம் நடத்தினோம்;
பதுங்கு குழிகள் அமைத்தும் பாடம் நடத்தினோம்!

பூமி - போர்க்களமாகிவிட்டது.

வல்லுறுகள் புறாக்களை வதைக்கத் தொடங்கிவிட்டன.

“எங்கள் உதடுகள்

உச்சரிக்க எத்தனித்த வார்த்தைகள் எல்லாம்

குரல்வளையில் வைத்தே

பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டன...

எங்கள் பாதங்கள் செல்லும்

பாதைகளைப் பதிவு செய்யப் பதிவு கருவிகள்

பாதைகளில் இல்லை....

பாதங்களுடனேயே பொருத்தப்பட்டன!”

என்று கவிஞர் அந்தச் சூழ்நிலையைச் சொல்லோவியமாக்குகிறார்.

“இறுதிச் சந்திப்பில்

காற்றும் கடலும் மனம்விட்டுப் பேசிக்கொண்டிருந்தன

எதிரெதிரே அமர்ந்திருந்த நாம் மட்டும் மௌனித்திருந்தோம்”

‘விடிந்துவிட்டது’ என்று வீறுகொண்டெழுந்த வீரத்தியாகிகளின் வெற்றிப்பெருமிதம் வீழ்த்தப்பட்டது. அஞ்சா நெஞ்ச அரிமாக்கள் வஞ்சக நரிகளின் வலைகளில் வீழ்ந்துவிட்டன. கார் மேகங்களெல்லாம் போர் மேகங்களாகி, கண்ணீரே தண்ணீராகி காலம் தன் முகத்தில் கறி பூசிக்கொண்டது.

நாட்டை இழந்த நேரத்திலும் கவிஞனின் மனம் நட்பை இழக்கவில்லை. குமுறும் இதயக் கொந்தளிப்பின் மத்தியிலும் நட்பின்குரல் கேட்கிறது! நண்பனின் ஊர் என்பதால் - ‘திருமலை’ என்ற ஊர்கூட உயர்வு பெறுகிறது;

“எமது தேசம்... எம் கை வரும்...

வரும் நாட்களில் -

எமது தலைநகர் யாழ் நகர் அல்ல -

‘திருமலை’ தான் என

உனக்காக என்மனம் முன்மொழியும்!”

சங்க இலக்கியத்தில் - தலைவனின் இருப்பிடம் என்பதால் - ஒரு குன்றத்தின் பெயர் கேட்கவே உருகிப்போகிறான் தலைவி:

“சும்ம பாடுக பாட்டே...

இன்னும் பாடுக பாட்டே...

அவர் நன்னெடுங்குன்றம் பாடிய பாட்டே!”

சங்ககாலத் தலைவியின் காதல் உருக்கத்திற்குச் சற்றும்
சளைத்ததல்ல இந்நூலாசிரியரின் நட்பின் உருக்கம்!

“எம்முள்...

கடல்களை எல்லாம் குடித்து ஏப்பம் விடத்தக்க
தாகங்கள் அடங்கிக் கிடக்கின்றன...”

“எம் மண்ணையும் எம் மக்களையும்

சிதைத்துச் சின்னா பின்னமாக்கிய

வீணர்களுக்குக் காத்திருக்கிறது

அந்த

இறுதித் தீர்ப்பு!”

என்று முடிகிறது இக்கவிதைத் தொகுதி. ஈழத் தமிழர்கள்
எழுதுகிற எழுதப்போகிற ‘புறநானூறு’ தொடர்கிறது...

கவிஞர் செல்வன் அவர்களின் இலக்கிய வேள்வியும் அவரை
இயக்கிய வேள்வியும் வெற்றிபெற வாழ்த்துகிறேன்.

மனிதநேய மாமணி அண்ணன் வி.கே.டி. பாலன் அவர்களுக்கு
என் வணக்கம்!

என்றென்றும் அன்புடன்,

ஒரு வெண்ணிறப் பறவையின் முடிவற்ற தேடல்கள்...

புலம்பெயர்வு வாழ்வு செல்வனிடம் இருந்து நாட்டையும், வீட்டையும் பறித்து இருந்தாலும், காலம் அவரைத் தமிழையும் கவிதைகளையும் இன்னும், இன்றும் நேசிக்கும் ஒரு கலைஞனாகச் செதுக்கியிருக்கிறது. தமிழ் மொழி மேலுள்ள அவரின் ஈடுபாடு கவிதைகளாகப் பரிணமித்துக்கொண்டு நம்மிடையே நெருக்கம் கொள்ளத் தொடங்கி இருக்கிறது. தன் வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் கவிதைகளாகப் புனைந்ததன் மூலமாக அவரை ஒரு கலைஞனாகவும் நமக்குப் புடம்போட்டுத் தந்து இருக்கிறது.

இதன் வெளிப்பாடே அவரது இந்த “மனதோடு பேசுதல்” கவிதைத் தொகுப்பாக நம்முன்னே பரந்து பட்ட அனுபவ சாட்சியங்களாக விரிந்து இருக்கிறது. உலகம் நெடுகிலும் சிதைந்து கிடக்கும் தமிழ் உணர்வுகளையும், அதன் தீராத ஏக்கங்களையும், கிடைத்திராத அன்பினையும் தன்னகத்தே கொண்டு கவிதை வரிகளாக நமக்குள், கிளைகள் விரித்து வியாபிக்கத் தொடங்குகிறது.

நவீன மேற்கத்திய வாழ்க்கை நமக்குப் பொருள் சார்ந்த வசதி வாய்ப்புக்களை வழங்கி இருந்தாலும், முற்றுப்பெறாத, இன்னும் முழுமையடையாத தேடல்கள் நம் தினசரி உறக்கத்தைக்கூடப் பறித்துக் கொண்டு பரிகசிப்பதை செல்வனின் கவிதைகள் மிகுந்த கனத்தோடு பதிவுசெய்கின்றன.

“மனதோடு பேசுதல்” என்கிற இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு முழுவதிலும் நிரம்பிக்கிடக்கிற கவிதைகளுக்குள், ஆயிரமாயிரம் அர்த்தங்கள் மறைந்திருந்தாலும், மேலதிகமான கவிதைகளில் மேலோங்கி இருப்பது கவிஞரின் தேடல்கள்தான். அதனை நாம் கவிஞருக்கான தேடல்கள் என்று எடுத்துக்கொள்வதைவிட தொலைந்துபோன நம் சமூகத்திற்கான தேடல்களாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

அத்தகைய தேடல்களை வாழ்வின் சகலவிதமான பரிமாணங்களையும் தெரிந்துகொள்வதற்கான உன்னதமான தேடல்களாக நாம் வகைப்படுத்திக்கொள்வதன் மூலம் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பை அறியும் அனுபவத்தை நாம் எளிதாக அடைய முடியும். மனிதத்தன்மை மறந்து, நலிந்து வரும் இக்கால வாழ்வில், நல்ல நட்புகளை, உயிருக்கும், உணர்வுக்கும் நெருக்கமான உறவொன்றைக் கண்டடைவதற்கான தேடல், தானும், தனது சமூகமும் இழந்த, இழக்க நேர்ந்த அழகியலை, மனிதத்தை, பால்யக்கால குதூகலத்தை, குதூகலம் மனங்களுக்குள் அடைகாத்த மகிழ்வை, தங்களது பாதங்களும், வெள்ளந்தியான மனங்களும் ஒடிக்களித்த தமது நிலப்பரப்பை, அந்நிலம் சுமந்த வயல்களை, மரங்களை, மரங்கள் சுமந்த பறவைகளை, பறவைகள் பறந்த வானத்தை, வானம் தொட்ட அலைகடலை என செல்வனின் தேடல்கள் விரிந்துகொண்டே போகின்றன.

யுத்தம் தந்த பேரச்சம், அது எழுப்பிய புகைமூட்டம், இழந்த நட்புகள் அதனால் சிதைக்கப்பட்ட மனங்கள், கிழித்தெறியப் பட்ட உடல்கள் எல்லாமும், செல்வனுக்குள் பெரும் துக்கங்களாக இன்றளவும் காயங்களை உருவாக்கியபடியே நாட்களை நகர்த்திச் செல்கின்றன. கொடூரப் போரினால் நொறுக்கப்பட்ட தேடல்களை நோக்கிய அவரது பயணம் இன்னும் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தாலும் அவரின் தேடல்கள் அதைத் தாண்டி அடுத்த கட்டத்தை நெருங்கியிருப்பதை இவரது பல கவிதை வரிகளினூடாக நாம் கண்டுணர முடிகிறது.

ஆழமான கருத்துக்களை எளிய சொற்கள் கொண்டு அங்கங்கு உருவகங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தியிருப்பது கவிஞரின் தனித் தன்மை.

“இளவேனில் ஓர் குழந்தையின் அழகு ஓர் மழலையின் மகிழ்வு”

“முதுவேனில் ஓர் யுவதியின் அழகு ஓர் வாலிப மகிழ்வு”..

பருவ காலமும், மனித வாழ்வும் ஒன்றுக்கொன்று கொண்ட
தொடர்பும்,

“இதென்ன நடப்பது என்பது இவ்வளவு இனிமையானதா”..

பிரியமானவளின் அருகாமை எப்படியான ஓர் உணர்வைக்
கொடுக்கும் என்பதும் இந்த வரிகள் மூலம் மிகவும் அழகாகச்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“இன்னுமோர் யுத்த காண்டம்-1” என்ற கவிதையில் கண்ணன்
ராதைக்கு இடையிலான ஊடலும், கூடலும் பாரதப் பின்னணியை
நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தாலும் அதில் குறும் செய்தியையும்
அலைபேசியையும் அறிமுகப்படுத்தியிருப்பது கற்பனையின்
மாறுபட்ட பரிணாமம்.

“என் ப்ரிய சகியுடன்” கவிதையைப் படிக்கும்போது ஒரு கணம்
ரோஹினியும், சிவகாமியும் அவர்களின் முடிவற்ற காதலும்
கண் முன்னே வந்து போகின்றது. செல்வனின் வார்த்தைகளில்
சொல்வது என்றால்,

“வரையறைகளால் சிறை பிடிக்க முடியா காதல்”..

படிக்கும்போது ஒரு பரவச உணர்வைத் தருகிறது. சில
கவிதைகளில் சொல்லப்பட்ட சில நிகழ்வுகளும், நிகழ்ந்த
இடங்களும் என் பள்ளிக் காலத்தை என் கண் முன்னே கொண்டு
வந்து நிறுத்துகிறது. சென்ரல் தியேட்டர், வல்லிபுர ஆழ்வார்
தீர்த்த திருவிழா போன்றவை நாம் வாழ்ந்த மண்ணின்
கலாச்சாரத்துடன் பின்னிப்பிணைந்த நிகழ்வுகள். படிப்பவர்
பலருக்கு இதே உணர்வு உள்ளோங்கும்.. இது கவிதைகளுக்கும்
அதன் யதார்த்தத்துக்கும் கிடைத்த ஒரு வெற்றி எனலாம்..
இதுபோல நிறைய மேற்கோள்களைச் சொல்லிக்கொண்டே
போகலாம்.

ஒரு தோழியாக உங்களின் இந்த “மனதோடு பேசுதல்” என்ற முதல் கவிதைத் தொகுப்பு வெற்றி பெற வாழ்த்துவதுடன் ஒரு வாசகியாக இது போல மேலும் பல கவிதை, கட்டுரைப் படைப்புகளை நீங்கள் உருவாக்க வேண்டும் என்றும் வாழ்த்துகிறேன்.

முன்னுரை வழங்கியிருக்கும் கவிஞர் மு.மேத்தா அவர்களுக்கும் அவரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்திய ஸ்ரீஹரன் பாலன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

- Dr. வாசுகி மதிவாணன் Ph.D.,

மனோதத்துவ நிபுணர், சென்னை

நண்பனின் பார்வையில்...

தாயகத்தில் வாழ்ந்த வாழ்வில் நட்புக்களுடன் கரம் கோர்த்த வண்ணம் நமது நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. நட்புக்களின் ஏக்கம் ஒன்றிற்கு தேவைகள் இல்லாமலே எமது வாழ்வியல் அமைந்திருந்தது.

புலம்பெயர் வாழ்வில், வாழ்வின் அர்த்தங்களைத் தேடிய நாட்களில் நடாவின் நட்பு நட்பினை உணரவைத்தது. நட்பினால் அறிமுகமான நடாவின் நட்பு எங்கள் தனிப்பட்ட நட்பினைத்தாண்டி அமரர் முல்லையூரானால் வேறு ஓர் பரிமாணத்தினைக் கண்டது. வாசிப்பினை ஆர்வமாகக் கொண்ட எனக்கு இவர்களின் இலக்கிய ஆர்வம் ஓர் ஆரோக்கியமான களத்தினை அறிமுகப்படுத்தியது. டென்மார்க்கில் அமரர் முல்லையூரானால் எங்களையும் இணைத்து வெளியிடப்பட்ட காகம் மாத இதழ் நடாவின் கவிதைகளையும் பிரசுரித்தது. இந்தக் காலப்பகுதி எங்களுக்கு ஓர் புதுவேனில் ஆனது.

“மனங்கள்
மகிழ
வளரும் சுகங்கள்..”

“அன்று வந்த நாட்களில்
கவலைகள் பற்றி
கவலைகள் இன்றி
வாழ்வின் கவிதைகளை
வரி விடாமல்
வாசித்து வந்தோம்”

இது நடாவின் கவிதையின் சிலவரிகள். அந்தக் காலத்தினை அப்படியேப் பிரதிபலிக்கிறது. அடிக்கடி நிகழும் சந்திப்புகளும் இடைவிடாத கலந்துரையாடல்களும் வாழ்வியலில் ஓர் ஆக்கபூர்வமான அர்த்தத்தைத் தந்தது.

எங்கள் நட்பு எனப் பேசினால் அமரர் முல்லையூரானை தவிர்த்துப் பேசவியலாது. அன்றைய நாட்களில் இரவிரவாகப் பேசுவோம். இளமைக்காலத்தில் ஊர்களில் நண்பர்களுடன் குதுகலித்தக் காலத்தினை மீட்டு வாழ்ந்து பார்த்தோம். ஐரோப்பிய கட்டுப்பாட்டு வாழ்கையில் சந்தோசங்களும் சிரிப்புக்களும் வரையறைகளுக்குள் அகப்பட்டு கொண்டிருந்த நாட்களில் நடாவின் நட்பு இயல்பான வாழ்வினைத் மீட்டுத் தந்தது. முல்லையூரான் எதிர்பாராது நோய்வாய்ப்பட்டு மரணமுற்றது எமது இலக்கிய முயற்சிகளிற்கு ஓர் தடையாக மாறியது.

நடாவின் கவிதை வரிகளில்,

“இங்கு
வரும் இரவுகளில்
தூக்கம் எங்கு வருகிறது..
துக்கங்கள்
தாம் நிறைய வருகின்றன...”

இதனை எப்படி சமன்செய்வது. வாழ்ந்த காலத்தினை மீட்டுவது மூலமாக.

“எங்கள்
பிள்ளை பிராயம்
மிகவும் அற்புதமானது

அன்பு
என்ற அரண்மனையில்
இளவல்களாக
வாழ்ந்தவர்கள் நாங்கள்

தாய்மாரின் அணைப்பில்
உற்றார்
உறவினர் நண்பர்கள் சூழ

சென்றதோர்

உல்லாச ஊர்வலம் போல

நகர்ந்தது எங்கள் இளமைக்காலம்”

நடாவின் மனதோடு பேசுதல் தொகுதியின் கவிதைகள் எதனைப் பேசினாலும் நட்பினையே முதன்மைப்படுத்துகிறது. நடாவின் கவிதைகள் காதல், தாயக வாழ்வு, தாயக விடுதலை, புலம்பெயர் வாழ்வு இவற்றின் ஊடாக நட்பையே எம் மனதோடு பேசுகிறது. உயிரோட்டத்துடன் மென்மையாக இலகு தமிழில் கவிதைகள் சிறப்புறுகிறது.

மனதோடு பேசுதல் கவிதைகள் பேசும் விடய விதானங்களில் நானும் நமது நண்பர்களும் நாம் ஒன்றாய் வாழ்ந்த நாட்களும் குறிப்பாக இன்னும் மரணிக்காத மனிதமும் இருப்பது பெருமைக்குரியது.

என்றும் நட்புடன்

- ரவி கந்தையா

மனதோடு பேசுதல்....

ஈழத்துப் படைப்புகளில் எண்பதுகளிற்குப் பின்னர் வெளிவந்த எத்தகைய படைப்புகளாயினும் சரி, அவற்றில் இழப்பு, பிரிவு, துயரம், ஏக்கம்... என்ற குறிப்பிட்ட அம்சங்கள் எப்பவும் தவிர்க்க முடியாதனவாக படைப்புகளினூடே இழையோடுவதைக் காணலாம். அந்த மண்ணில் வாழும் மனிதர்களில் அநேகர் மனதோடு பேசுபவர்களாகவே வாழ்கிறார்கள் என்பதை ஞாபகப்படுத்துவது போல் இக்கவிதைத் தொகுப்பின் தலைப்பும் அமைந்திருக்கிறது!

காலமும் சூழலும் தரும் சிரிக்க மறந்த வாழ்வின் பிரதிபலிப்புகள் அவை!

குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தையும் அந்தக் காலத்தின் அரசியல் சார்ந்த சமூகப் பிரச்சனைகளையும் அவை சார்ந்த அவரவர் பார்வைகளையும் உணர்வுகளையும் மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துவனவாகவே அவை அநேகமாக அமைகின்றன!

ஈழத்தமிழ் மண்ணைப் பொறுத்தவரை மனதிற்குள் நிறைந்திருக்கும் வலியையும், கோபத்தையும், துயரத்தையும், அதனூடாய் எழும் கேள்விகளையும், நியாயங்களையும்... வாய் திறந்து பேச முடியாமல் வெறும் முனகலோடு விழுங்கிவிட வேண்டிய துரதிஷ்ட வாழ்வு தான் ஐந்து தசாப்தங்களிற்கும் மேலாகவும், அங்குள்ளவர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டிருக்கிறது!

ஆயினும் அவற்றையும் மீறி வெளியில் வந்த சில கூரிய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும், எழுச்சிமிக்க யதார்த்தப் படைப்புகள் சூழ்நிலை காரணமாக மறைந்தும் மறைக்கப்பட்டதுமாக இருக்க வேண்டிய

ஒரு நிலையே அதிகம் காணப்படுகிறது! படைப்பாளிகளும் இந்த நிலைக்கு விதிவிலக்கல்ல!

காலம் காலமாகத் தம்மைச் சுற்றியிருக்கும் உண்மைகளைத் துணிந்து வெளியில் சொல்ல முடியாமல் மனசின் அடியில் புதைத்து வைத்திருந்து பழக்கப்பட்ட மனிதர்களின் வாழ்வியல் களம் அது! அரசியல், சமூகப் பாரபட்சங்களினால் அவர்கள் அறியாமலே உதிரத்தில் ஊறிப்போனதொரு தாழ்வு மனப்பான்மையும், அதே வேளை சிந்தனையின்பால், அதன் ஆழத்திலிருந்து பற்றியெறியும் ஆவேசத்தை அணைத்துக் கொண்டேயிருக்கும் நலிந்த பொருளாதார நிலையும், அந்நிலையால் சத்தமின்றி நசுங்கிப் போகும் ஆத்மார்த்தமான கேள்விகளும் அறிவார்ந்த தேடல்களுக்கான தடைகளும்தான் அவர்களுள் பலரை அவ்வப்போது திமிறியெழு வைக்கிறது! இந்தத் திமிறலின் விளைவு தான் அங்கு பல போராளிகளும் பல படைப்பாளிகளும் உருவாகக் காரணமாக அமைந்திருக்கிறது!

ஒரு படைப்பாளிக்கு தன்னிரக்கம், அவநம்பிக்கை, காதல், பாசம், பிரிவு என்ற அத்தனை உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கும், மனதை ஆற்றுப்படுத்துவதற்கும் அபூர்வ கருவியாக எழுதுகோல் வாய்த்துவிடுகிறது. அதுவே அவனின் ஆயுதமாகவும் ஆகிறது!

இத்தகைய விதிகளையெல்லாம் உணர்ந்த ஒரு படைப்பாளியாகவே இங்கு நான் செல்வன் அவர்களைப் பார்க்கிறேன்.

கவிதைகளுக்கு எத்தனையோ வரைவிலக்கணங்கள் எத்தனையோ பேர் கூறிவிட்டார்கள். மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்று கவிதை உலகமே கூறுபோடப்பட்டிருக்கும் இவ்வேளையில், யாப்பிலக்கணங்களிற்கு உட்பட்டு எழுதப்பட்ட மரபுவழிக் கவிதைகள் அசை, சீர், அடி, தொடை, அணி என்ற சீரிய இலக்கண ஒழுங்குகளுடன் படைக்கப்பட்ட வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா போன்ற வகைப்படைப்புகளே மரபுக் கவிஞர்களால் முன்னுதாரணமாக எடுத்தாளப்படுபவை!

புதுக்கவிதைகளுக்கு இலக்கண வரம்புகள் கிடையாது. உணர்வுகளின் அடிப்படையில் எழுதப்படுபவை. ஆயினும் கவிதைகளில் வந்து விழும் சொற்களின் அர்த்தம், உணர்வுகளின் கூறுகள், உள்ளார்ந்த அர்த்தம் என இவை யாவும் சேர்ந்து வரும் போதே அது கவிதை ஆகிறது! இவற்றைக் கவனத்தில் கொள்ளாது ஏதாவது ஒன்றை மட்டுமே முதன்மைப்படுத்தி எழுதும் போது அவை “கவிதை” ஆகாமல் சிதைந்து போய்விடுகிறது!

செல்வன்

20

ஈழத்தின் விடுதலைப் பாடல்களையும் பல எழுச்சிப் பாடல்களையும் எழுதிய புதுவை இரத்தினதுரை அவர்களது கவிதைகள் பல “உரைவீச்சுகள்” என்று பலராலும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. அவற்றை மனதிற்குள் மட்டும் வாசித்து விட முடியாதொரு அவஸ்தையை அது வாசகர்களுக்கு ஏற்படுத்தும்! உரக்கக் கத்தி, சந்தங்கள் தெறிக்கப் பாடவேண்டும் போல் சொற்களும் உணர்வுகளும் துடித்தபடி நிற்கும்! அவை புதுக்கவிதைகளாகவும் உரைவீச்சுக்களாகவும் பலரால் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் கவிதைகளின் தன்மையும் வடிவமும் அதன் பேசுபொருளும் கவிஞன் வாழும் காலத்தையும் சூழலையும் சுயஇருப்பையும் உணர்த்துபவை. அங்கு எம்மையறியாமலே ஒரு வரலாறு உருவாகியிருக்கும். ஈழத்தின் விடுதலைக் கவிதைகளையும், எழுச்சிப் பாடல்களையும் எழுதிய போராளிக் கவிஞர்களுக்கும் சரி, போராட்ட காலத்தில் பயணித்த சாதாரண ஒரு படைப்பாளிக்கும் சரி இது முற்றிலும் பொருந்துபவையே.

இந்த நூலின் ஆசிர்யரான செல்வன் அவர்கள் வடித்திருக்கும் இருபதிற்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளும் இவற்றைத் தான் எமக்குத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. ஈழத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்து, இலண்டனில் தன் வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு முதிரா இளைஞ மனம் கொண்ட ஒருவனின் நினைவுப் பெருமூச்சுக்களாக ஒவ்வொரு கவிதைகளும் வந்து விழுந்திருக்கின்றன!

காலம் காலமாய் வேருன்றிப் பெருவிருட்சமாய் விரிந்து நின்ற ஒரு வாழ்வு, வேரோடு பிடுங்கப்பட்டு, தூக்கி வீசப்பட்ட பின், விழுந்த இடத்தின் சமனற்ற தரையைப் பெருமுயற்சியுடன் பற்றிப்பிடித்துக்கொண்டு அரும்பி முளைவிடுகிற போது எழும் விசனம், சுயஇரக்கம், திரும்பிப் பார்க்கும் போது எழும் வெப்பப் பெருமூச்சு, ஏக்கம், கோபம் என எல்லாமாய் நகர்கிறது இவரின் கவிதைகள்!

கனவுகள் சிதைந்து போன சின்னக் குழந்தையின் ஓவியங்களாகவும் தோல்வியின் பால் எழும் விம்மல்களாகவும் சிணுக்கங்களாகவும் இவரின் கவிதைகள் பேசுகின்றன....!

“மழைக்கால மாலை வேளை
மேனி வருடும் காற்று.....”

என்ற சில வரிகளுடன் வரும் “மனதில் ஓர் மழை” என்ற கவிதை ஒரு பெண்ணுடனான காதல் உணர்வை, காதல் வயப்பட்டுருந்த இளமைப்பருவத்தின் இரசனையூடும் அங்கலாய்ப்பினூடும் வடித்தவாறே நகருகிறது!

இது செல்வனின் முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பு. இதில் வரும் அநேகமான கவிதைகள் அன்பு, காதல், நட்பு, பிரிவு, ஏக்கம்... ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிப்பவையாக அமைகின்றன. அநேக கவிதைகள் நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும் நினைவுகளின் வழியே பயணிக்கின்றன. பிரிந்த நிலம், இழந்த வாழ்வு, கடந்து போன காதல், கடக்க முடியா நட்பு... என்று ஏதோ ஒரு காலத்தில் வரைந்து, எங்கோ மனதின் ஒரு மூலையில் மூடி வைத்துவிட்ட ஒரு அழகிய ஓவியப் புத்தகத்தை மீளவும் ஒரு அந்தகார வேளையில் திறந்து வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு பக்கங்களாகப் புரட்டுவது போல் சந்தோஷங்களும் துயரங்களும் கனவுகளுமாய் விரிகிறது கவிதைகள்..!

இவற்றுள் “கவிதையின் வரம்” என்றொரு கவிதை நகைச்சுவையாகவும் நையாண்டியாகவும் வந்து விழுந்திருக்கிறது-

“வானத்தை வில்லாக வளைத்து
வளையல் செய்து தரட்டுமா.....”

இது செல்வன் அவர்களின் இன்னுமொரு முகத்தைக் காட்டும் கவிதை எனலாம். அவருக்குள்ளிருக்கும் நகைச்சுவையுணர்வைக் காட்டி நிற்கும் கவிதையிது.

இது போல் இத்தொகுப்பில் வரும் “உயிர்மெய் மெழுகு”, பொன்விழாக்காணும் அன்பு நண்பர்”, “திருமலை தந்த நண்பன்” ஆகிய கவிதைகள் வெவ்வேறு விடயங்களை நயத்துடன் கூறுபவை.

இந்தத் தொகுப்பினூடாகச் செல்வன் அவர்கள் தன் இளமைக் காலத்தின் இதயக் கதவுகளைத் திறந்து வைத்திருக்கிறார். அவர் வாழ்ந்த ஊர், அவர் வாழ்ந்த சூழல், அவரின் பள்ளி வாழ்க்கை... என எல்லாவற்றையும் தொட்டுச் செல்லும் நினைவுகளின் குவியலாக இந்நூல் உருவாகியிருக்கிறது எனலாம்.

அவரின் முதல் முயற்சிக்கு அன்பான வாழ்த்துக்களைக் கூறி நிற்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்!

- சந்திரா இரவீந்திரன்

பேசுவதற்கு நிறைய..

ஒடுக்கப்பட்ட குரல்களிலிருந்து...

ஒரு படைப்பு மனித மனங்களை என்னவெல்லாம் செய்ய முடியும். அப்படியே மனதின் ஆழத்தில் புகுந்து, இழுத்துப் பிடித்து வெளிக்கொணர்ந்து நம்மிடையே நீண்டதொரு உரையாடலை நிகழ்த்த அந்தப் படைப்பினால் நிச்சயமாகச் சாத்தியமே. அப்படியான ஆழமானதொரு தேவையான உரையாடலை செல்வனின் இந்த மனதோடு பேசுதல் கவிதைத் தொகுப்பு நமக்குள் நிகழ்த்தும் என்பது எனது உறுதியான நம்பிக்கை.

தொழில்நுட்ப வேகத்தின் அசுரத்தனமான ஆக்ரமிப்பிற்கு நாம் பழக ஆரம்பித்த பிறகு, நின்று, நிதானமாக எதையும் அவதானிக்கும் பொறுமையும், அன்பை, கோபத்தை, ரசனையை அசைபோட்டுப் பார்க்கும் நேர்மையும் நம்மிடமிருந்து வெகுதூரம் போய்விட்டதை, ஏதாவது ஒரு கணப்பொழுதில் நாம் உணர முடியும். செல்வனின் கவிதைகள் மேற்சொன்னதொரு காலத்தில் இருந்து கொஞ்சம் பின்னோக்கிப் பயணித்து, நம்முடைய நேர்மையினையும், வாழ்வியலையும் கலைத்துப் போட்டுப் பரிசீலிக்கிறது.

யுத்தமும், யுத்தம் தொடர்பான அச்சமும் வாய்க்க நிர்பந்திக்கப்பட்ட ஒரு மனித இனத்தின் துயரங்கள் இவரது கவிதை நெடுகிலும் வலிகளாக, ரணங்களாக சஞ்சரித்தபடியே நம்மை மறுபரிசீலனைக்கு ஆளாக்குகிறது. செல்வனின் கவிதைகள் ஒவ்வொன்றும் அவரிடமிருந்து வலுக்கட்டாயமாகப்

பிரிக்கப்பட்ட அவரது மண்ணின் வாழ்வாதார, அழகியலாகவே வெளிப்படுகிறது. தன்னுடைய நண்பன், காதலி, தனது ஊர், தனது ஆறு, தனது தோழி, தனது பிள்ளைகள் இப்படியாக யாரையாவது முன்னிறுத்தி, அவர்களுக்குக் கதைசொல்லும், கதைசொல்லியாகவே செல்வன் தன்னை உருவாக்கிக்கொண்டு பயணிப்பதை இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு நெடுகிலும் கவனிக்க முடிகிறது.

பாரதப் போரைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நவீன யுத்தத்தை அலகம் அவரது இன்னுமோர் யுத்தகாண்டம் கவிதை போரினால் சிதைக்கப்பட்ட ஈழத் தமிழ் மனங்களின் ரணங்களைத் தெளிவானதொரு அரசியல் பின்னணியில், மிக எளிய வார்த்தைகளால் நமக்குப் புரிய வைக்கிறது. அடுப்பில்/கொதித்த குழம்பு/கையில் பட்டுத் தெறித்த/வேதனை/இன்னும் வலிக்க/தடவித்தர மறந்த/கண்ணன் விரல்கள்/ஒவ்வொன்றுக்கும்/இங்கு/தனித்தனியான படையெடுப்புகள் போன்ற வரிகள் காரணமே இல்லாமல் போருக்கான தயாரிப்புகளும், இனமழிப்பு துவேஷங்களும் ஈழத்தில் பரவத் தொடங்கியதையும், அதனால் தாங்கள் எதிர்கொள்ள நேர்ந்த கொடூரங்களையும் மௌனமாகப் பதிவு செய்கிறது.

மற்றுமொரு கவிதையில் செல்வன் எழுதிச்செல்கிறார் இப்படியாக எரிகுண்டுகள்/மழைத்துளிகளாக/பொழிந்த பொழுதுகளில்/பதுங்கு குழி அமைப்பது/பற்றிப் பாடம் நடாத்தினோம்/பதுங்கு குழிகள்/அமைத்தும் பாடம் நடாத்தினோம். இந்த வரிகளினூடாக செல்வனின் பூகோள அழகியலும், பால்ய கால மகிழ்வுகளும் சிதைக்கப்பட்ட கொடூரத்தை, போரினால் திணிக்கப்பட்ட அச்சத்தை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இன்னும் சில வரிகள் இப்படியாக ஆரம்பிக்கின்றன. ஆசிரிய மாணவ உறவுகளை/தோழமை என்றாக்கினோம்/சமர்க்கள சமநிலை/சரிந்த நிலையில்/வேறு ஓர் மார்க்கமும் இன்றி/தூர தேசம் வந்து/இந்த அகதி வாழ்வு ஏற்றோம்/கனத்த இதயத்தின், கடைசிச் சொட்டு நம்பிக்கை இன்னும் அற்றுப்போகவில்லை. மீண்டும் நாம் கதையாடத் துவங்க வேண்டும்... கதைகளாக, நம் பிள்ளைகளுக்கு,

நாம் அனுபவித்த புறக்கணிப்புகளையும், அவமானங்களையும், யுத்தங்களின் அசுரப்பசிக்குத் தின்னக்கொடுத்த நம் உறவுகளையும், தோழமைகளையும் நிச்சயமாக நமது பிள்ளைகளுக்கு கதைகளாகவேனும் சொல்லியாக வேண்டும்... என்று செல்வனின் ஒவ்வொரு வரிகளும் மிகுந்த பிரயத்தனப்படுவது ரணங்களாக நமக்குள்ளும் பிரவேசிக்கிறது அதே சமயம், நம்மை மிகுந்த குற்றவுணர்ச்சிக்கும் ஆளாக்கிவிட்டுப் போகிறது.

“மனதோடு பேசுதல்” என்கிற இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு நெடுகிலும் வலிகளும், குதூகலமும், மகிழ்வும், துயரமும், காதலாகவும், நட்பாகவும், விடுதலைக்கு ஏங்கும் மனதோடும் சஞ்சரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்தத் தொகுப்பு தமிழ்குறு நல்லுலகில் ஆழமானதொரு நம்பிக்கையையும், மனித இன வாழ்வின் மீதான அக்கறையையும் எல்லோருக்குள்ளும் விதைக்கத் தவறாது என்பது எங்களது அசைக்க முடியாத உறுதியான நம்பிக்கை. இந்தப் புத்தகம் உருவாக முதன்மையான முன்னோடியாக இருந்த திருமதி. வாசுக்கி மதிவாணன், வடிவமைத்துத் தந்த தூரிகா கு.கலைச்செல்வன், ஓவியங்களை உருவாக்கித் தந்த ஓவியர் ப.மணிவண்ணன், பிழைகள் திருத்தித் தந்த கவிதா மற்றும் அச்சிட்டுத் தந்த பாவை பிரிண்டர்ஸ் ஆகியோருக்கு மகிழ்வினி பதிப்பகம் சார்பாக நன்றியினையும், அன்பினையும் உரித்தாக்கிக்கொள்வதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

- ஈஸ்வர சந்தானமூர்த்தி

நானும் எனது கவிதைகளும்...

இந்தப் புலம்பெயர் வாழ்வு நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் நாம் தத்தெடுத்துக் கொண்டது. இந்த வாழ்வினைத் தத்தெடுக்க ஈழத் தமிழன் ஒவ்வொருவருக்கும் தமிழனாகப் பிறந்த தலைவிதி என்பதனைத் தவிர வேறு தனிப்பட்ட சோக வரலாறு ஒன்று பின்னணியில் நிச்சயமாக இருக்கும். 1980களின் இறுதிகாலப் பகுதி வரை தாய் நாட்டை விட்டு வெளியேறுவது என்பது தேசியத் துரோகம் என்று உளமார நம்பியவர்களில் நானும் ஒருவன்.

தாய்நாட்டில் இருப்பு மறுக்கப்பட்டு இந்த அகதி வாழ்வை 1991 இல் Denmark போன்ற குளிர் தேசம் ஒன்றில் ஏற்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டபோது மனதுக்குள் எழுந்த போராட்டங்களை வார்த்தைகளால் சொல்லி மாளாது. இந்த மனம் கனத்த நாட்களில் சில நல்ல மனம் கொண்ட இலக்கிய நண்பர்களின் அறிமுகம் கிட்டியது. அவர்களில் ஒருவரான அமரர் முல்லையூரான் அவர்கள் 'காகம்' என்ற பெயரில் ஓர் மாதாந்த சஞ்சிகையினை நடாத்தி வந்தார். கவிதைகள் மீதான எனது ஆர்வத்தினை அறிந்து தனது சஞ்சிகையின் கவிதைப் பகுதியினை என்னிடம் ஒப்படைத்தார். அதே நேரம் 'மனதோடு பேசுதல்' என்ற தலைப்பில் ஒரு கவிதைத் தொடரினை எழுதுமாறும் என்னை வேண்டிக்கொண்டார். அந்தத் தலைப்பினையே எனது இந்தக் கவிதா நூலிற்குத்

தலைப்பாக இட்டு இந்த நூலை அவருக்கு சமர்ப்பணம் செய்வதில் பெருமை அடைகிறேன்.

தமிழும் கவிதையும் ஓர் பிரபஞ்சத்தைப் போன்று மிகவும் விசாலமானது. ஓர் சமுத்திரத்தைப் போன்று மிகவும் ஆழமானது. தென்றல் காற்றைப் போன்று சுயாதீனமானது. எனது கவிதா உலகம் கவிஞர் மு.மேத்தா அவர்களின் கண்ணீர் பூக்கள், நந்தவன நாட்கள், ஊர்வலம் போன்ற கவிதைத் தொகுப்புக்கள் மூலம் அறிமுகமானது. அவரது செல்லத்தனமாகச் சிணுங்கும் காதல் கவிதைகளைப் படித்த பின்னரே காதல் என்பது அற்புதமான ஓர் எண்ணக்கரு என்ற உண்மை மனதில் பதிவானது.

எனது பார்வையில் கவிஞர் மு.மேத்தா என் கவிதா உலகின் பிரம்மா மட்டுமல்ல, அவர் ஈழத் தமிழர்கள் மீது அளவில்லா காதல் கொண்டவர். ஈழத் தமிழர்கள் தொடர்பாக இந்திய அரசு கடைபிடித்த தார்மீகமற்ற அரசியல் கொள்கையைக் கண்டிக்கும் முகமாக அவரது எழுத்துக்களுக்குத் தரப்பட்ட தேசிய விருது ஒன்றினைப் புறக்கணித்தவர். மேலும் இந்திய தேசியத் தொலைக்காட்சி நிறுவனமான தூர்தர்ஷனின் நிகழ்ச்சி அழைப்புக்களைத் தொடர்ச்சியாக மறுதலித்தவர்.

அத்தகைய ஓர் அற்புதமான தமிழ்க் கவிஞனின் பார்வைக்கு எனது கவிதைத் தொகுப்பு சென்றிருக்கிறது என்ற பெருமிதம் நான் தமிழனாகப் பிறந்ததற்கு ஓர் அர்த்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது என்று மனப்பூர்வமாக நம்புகிறேன். என் கவிதைகள் பற்றி அவர் எழுதிய முன்னுரையை எழுத்து எழுத்தாக இந்த சில நாட்களில் மீண்டும் மீண்டும் படித்துப் புளகாங்கிதம் அடைகிறேன்.

மு.மேத்தாவினைத் தொடர்ந்து ஈழத்துக் கவிஞர்களாகிய சேரன், ஜெயபாலன், காசி ஆனந்தன், புதுவை இரத்தினதுரை ஆகியோரின் கவிதைகள் எனது கவிதா உலகினை வளப்படுத்தின. பெரும்பாலும் இக்கவிஞர்கள் தங்கள் கவிதைகளை அட்சர கணிதச் சமன்பாடு போல, விடுகதை போல, தங்கள் பொருட்களைச் சில வார்த்தை சிலம்பங்கள், நியமங்கள், உருவகங்கள் மூலமாக வாசகர்களுக்கு ஆர்வத்தை உண்டுபண்ணும் விதத்தில் கட்டி எழுப்பிக்கொண்டு போவார்கள்.

உதாரணமாக, கவிஞர் காமராசன் இந்திய விடுதலை பற்றி எழுதிய கவிதை வரிகள் பெரும்பாலும் எடுத்துக்காட்டப்படுவதுண்டு.

‘இரவிலே வாங்கினோம் இன்னும் விடியவே இல்லை’

இதற்கு எத்தனை விதமாகப் பக்கம் பக்கமாக விளக்கங்கள் எழுத முடியும். இதனால்தான் ‘கவிதை எழுதுபவர்களை விட வாசிப்பவர்கட்குக் கவிதை பற்றி அறிவு அதிகம் வேண்டும்’ என்று கூறப்படுகிறது. கவிதை என்பது படைப்பாளிக்கும் வாசகர்களுக்குமான கூட்டுப் பயணம். அங்கு வாசகர்களுக்கு ஓர் சுற்றுலாப் பயணத்திற்கான அழைப்பு இருக்க வேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம். எங்கள் கவிதைகளின் கருத்தோட்டத்தை அறிந்த பின்னர் இவை கவிஞரின் தனிப்பட்ட வாழ்கையில் இடம்பெற்ற ஓர் சம்பவமா என்று வாசகர்கள் வினாவுகிறார்கள் என்றால் எங்கள் கவிதையில் அவர்கள் பயணம் செய்திருக்கிறார்கள் என்றே அர்த்தம்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இந்த மனதோடு பேசுதல் கவிதைகள் சுகமானதாக, சுவையானதாக, சுமையானதாக வாசகர்கள் உணர்வார்களானால் அதில் எனது கவித்திறன் என்று சிறப்பாகக் கூறுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. மாறாக உங்களைப் போலவே நானும் அத்தகைய நேர்வுகளைக் கடந்து வந்திருக்கிறேன் என்றே அர்த்தம் ஆகும். இங்குள்ள சில கவிதைகளைப் படிக்கும் போது உங்கள் கண்ணோரங்களில் சில கண்ணீர்த்துளிகள் துளிர்ந்து இருக்குமென்றால் நான் சந்தித்து வந்த நெஞ்சைப் பிளக்கும் துயரங்களை நீங்களும் அனுபவித்து வந்திருக்கிறீர்கள் என்றுதான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கலை கலைக்காகவா அல்லது மக்களுக்காகவா என்ற வினா தொடர்பாகப் பலத்த வாத பிரதி வாதங்கள் காலம் காலமாக இடம்பெறுவது வழக்கம். என்னைப் பொறுத்தவரை செந்தமிழை வளர்ப்பதற்காகவோ பிறரின் பாராட்டுதலுக்காகவோ நான் கவிதைகள் எழுதுவது இல்லை. பதிலாக இது ஒரு பிரவச வலி. இந்தக் கவிதைகள் எனது மனத் திருப்திகளுக்காக மட்டும் எழுதப்பட்டவை.

“மனதோடு பேசுதல்” கவிதா நூலில் வரும் கவிதைகளில் பாடு பொருளாகச் சொல்லப்பட்டவர்கள் ஒன்று எனது நேசத்திற்குரியவர்களாகவோ அல்லது எனது நேசத்திற்குரியவர்களின் நெஞ்சத்தில் குடியிருந்தவர்களாகவோ இருப்பர். இவர்கள் தந்த மறக்க முடியாத நிகழ்வுகளை, நினைவுகளை நான் அறிந்த தமிழ் வார்த்தைகளில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன். இந்த வகையில் மனதோடு பேசுதல் கவிதைகளை எழுதுவதற்கு அள்ள அள்ளக் குறையாத அளவிற்கு வாளிப்பான அனுபவங்களைத் தந்த அந்த நேசத்திற்குரியவர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

அவ்வப்போது நான் எழுதிய கவிதைகளை எனது முகநூலில் நண்பர்களின் பார்வைக்குப் பிரசுரிப்பேன். எனது முகநூலும் எனது இந்தக் கவிதைகளும் புதிய நண்பர்கள்/நண்பிகள் பலரைப் பெற்றுத் தந்தன; எனது பால்ய நண்பர்களின்/நண்பிகளின் தொடர்புகளை மீட்டுத் தந்தது. உலகின் வெவ்வேறு மூலைகளில் உதிரிகளாக வாழ்ந்திருந்த அன்புள்ளங்களை அறிமுகம் செய்தன. நன்றி என்ற ஓர் வார்த்தையைக் கூறுவதன் மூலம் உங்கள் எல்லோரது அன்பினதும் ஆதரவினதும் தார்மீகப் பெறுமதியினை என்னால் மீளச் செலுத்திவிட முடியாது.

“இதுவும் கடந்து போகும்” என்ற மன உறுதியை எனக்குள் உருவாக்கிய என் அம்மா, நான் சந்தித்த சவால்களை, துயரங்களைக் கடந்து வர உறுதுணையாக இருந்த என் மனைவி, என் உதிரத்தைத் தொட்டு எழுதிய என் இரு கவிதைகள் “என் பிள்ளைகள்”... இவர்கள் எல்லோரையும் இந்தத் தருணத்தில் நான் நினைவுகூருகிறேன். கவிதைத் தொகுப்பு ஒன்றினை வெளியிடுவதனைக் கற்பனை செய்தே இராத என்னை ஊக்குவித்து இந்த நூல் உருவாவதற்குக் காரணமாக இருந்த எனது அன்புத் தோழி திருமதி. வாசுகி மதிவாணன் அவர்களுக்கு என் நன்றிகள்.

- நடா சுப்ரமணியம்

மின்னஞ்சல் முகவரி: nada2202@yahoo.com

தொலைபேசி: 0044 - 7722589359

பொருளடக்கம்

1.	முடிவற்ற தேடல்கள்	31
2.	மனதோடு பேசுதல்	34
3.	முதுவேனிற்காலம்	42
4.	புலம் பெயர்வும் நானும்	45
5.	கோடானுகோடி மனிதர்களில் நானும் ஒருவனாய்	49
6.	பொன்விழா காணும் என் அன்பு நண்பா	53
7.	என் ப்ரிய சகியுடன்	59
8.	உனது விரல்கள்	67
9.	மனதில் ஓர் மழை	70
10.	உனது நினைவுகள்	74
11.	இன்னுமோர் யுத்த காண்டம் - 1	79
12.	இன்னுமோர் யுத்த காண்டம் - 2	86
13.	மறுபாதி உறவு	91
14.	அன்பு மைத்தி	93
15.	ஆற்றோரக் காதல்	97
16.	கவிதையின் வரம்	102
17.	எனது மாளிகை	103
18.	உயிர்மெய் மெழுகு	105
19.	முதல் கவிதை	109
20.	விசாரணை	118
21.	திருமலை தந்த நண்பன்	121
22.	நட்பின் நினைவு	129
23.	கைப்படும் கனவு	134
24.	நீயும் எனது நாளும்த	141
25.	கனவுலகம்	143
26.	மண்ணின் கவிதை	147

முடிவற்ற தேடல்கள்

அணி அணியாக
அடுத்து அடுத்து
வந்து விழுகிறது
உன் வினாக்கள்

உனது கண்களை
உற்று பார்க்கிறேன்

கண்களை
சுவைவக்கும்
ஒளி பிரவாகம்...

பேச அசையும்
எனது உதடுகளை
ஸ்தம்பிக்க செய்கிறது

உச்சரித்த
வார்த்தைகள்
உதடுகளில் உறைந்து போக

உந்தன் முகம்
என்றதோர் நந்தவனத்தில்
என்னிரு கண்கள்
தேனருந்தும் வண்டாக...
முடிவற்று
தொடரும் தேடல்...
இங்கு என் விடைகளாக...

குழப்பங்கள்
விளக்கங்கள்
எல்லாவற்றுக்கும்

எட்டாத
ஓர் தத்துவ சுடராக
எழும் உணர்வுகள்...

வரையறைகளால்
சிறையிடிக்க முடியா
எமதுயிர் காதல்...

வார்த்தைகளால்
வார்க்க முடியா
எமதீனிய கவிதை

வர்ணங்களால்
வரைய முடியா
எம்மிருவரின் மன ஓசைகள்

ஒன்று மட்டும்
அறுதியானது

புரிதல்
மகிழ்தல்
வாழ்தல்
என்பன என்னவோ
ஓர் தரிப்பிடம் அல்ல

நீண்டதோர்
தொடர் பயணம்...

மனதோடு பேசுதல்

முகில்களின் நெரிசல்களில்
பொலிவிழுந்து
உலவும் ஒரு நிலவாக...

நேர்வுகளின் நெரிசல்களில்
இன்று நீயும்
நினைவுகளில் ஒரு நினைவாக...

சரித்திரம்
நாம் சந்தித்த
சமகாலத்தில்
சரிவுகளை
சந்திக்க ஆரம்பித்தது.

எம்மண்ணில்
ரோஜா பயிரிட
ஆரம்பித்த காலம் அது.

ரோஜா வளர்ப்பில்
ஏதும் உதவலாம் என
நான் வந்த போது...
நீயும்
அங்கு நின்றாய்
நறுமணம் கமழும்
ஒரு புதுமலராய்...

எமது ரோஜா
துளிர்விட ஆரம்பித்தது.

விடிவு
விரைவில் என
முடிவு செய்தோம்.

ரோஜா
தொடர்பான
உன் அக்கறைகள்
என்னை
அசர வைத்தது
என் மனதில் உன்னை உயர வைத்தது.

மலருடன்
உறவாட...
தேடிவரும் வண்டுகள்
பேசுகின்ற பாஷையை
ஓசையின்றி
செவிமடுக்க ஆசை என்பாய்...

பச்சை
நிறத்துப் புல்வெளியில்
கொள்ளை அழகுடன்
வெள்ளை நிறத்துப் பறவைகள்
கிள்ளை மொழி பேசி
கள்ளம் செய்து உறவாடும்.

காலை வேளைகளில்
கதிர்களை உண்டு விளையாடும்
இந்த வெள்ளைப் பறவைகளை
கலங்க வைத்து
கலைப்பர்...
அந்த வயல்வெளி மனிதர்.

இவர்களை
எவ்வாறு நான் நேசிக்க
என்பாய் நீ நெஞ்சருக..!

உனை

புரிந்து கொள்ள
முனைந்த போதெல்லாம்
புளங்காகிதம்
என்னுள் புகுந்து கொள்ளும்.

நாம்

நாட்டிய ரோஜா
தானாக வளர ஆரம்பித்தது
இலைகளே இல்லாமல்
கிளைகளெல்லாம் முட்களாக...

ரோஜா

மேலும் மேலும்
வளர்ந்து கொண்டே போனது...
ரோஜா
போல் அல்லாமல்
இராட்சசத்தனமாக...

ரோஜா கிளைகளிலிருந்து

வளைந்து வளைந்து
வளர்ந்த விழுதுகள்
மனித உரிமைகளைத் தேடித்தேடி
வளைத்துக் கொண்டன.

கிணறு வெட்ட

பூதம் புறப்பட்டது போலவே
எம்முயற்சிகளும் முடிவுகளும்...

எங்கள் உதடுகள்

உச்சரிக்க எத்தனித்த
வார்த்தைகள் எல்லாம்
குரல்வளையில் வைத்தே...
பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டன.

எங்கள்
பாதங்கள்
செல்லும் பாதைகளை...
பதிவு செய்ய பதிவு கருவிகள்
பாதைகளில் இல்லை
பாதங்களுடனேயே பொருத்தப்பட்டன.

கண்ணசைவுகளுக்கும்...
கருத்துக்கள் கற்பிக்கப்பட்டு
காரணங்கள் கோரப்பட்டன.

நம்பிக்கைகள்
எல்லாம்...
கைவிரித்த நிலையில்
கண்களின் ஓரம்
கவலையின் பாரம் தெரிய
வடகடல் ஓரமாய்...

உன்னை
இறுதியாகக் கண்டது
நேற்று நிகழ்ந்தது போல...
இன்றும் மனத்திரையில் விரிகிறது.

அது
இரவுக்கும் பகலுக்கும்
இடைப்பட்ட ஒரு நேரம்.
காற்றும்...
கடலும்...
மனம் விட்டு
பேசிக்கொண்டேயிருந்தன.

எதிர் எதிரே
அமர்ந்திருந்த
நாம் மட்டும் மௌனித்திருந்தோம்...

பேச வேண்டியவற்றை
மனதிற்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டு...
நீண்டு செல்லும்
நிசப்தத்தை
எத்தனை மணித்துளிகளுக்கு
என்று நாம் அனுமதிப்பது.

எங்காவது சென்று
எமக்காக நாம் வாழ்வோம்...
என்னுடன் சூட வருவாயா என்று
நம்பிக்கையே...
இன்றி நானே ஆரம்பித்தேன்.

வடகடல் காற்றும்...
நாகரிகம் நிறைந்தது
தனியே
எம்மை விட்டு விட்டு
மெல்ல நழுவிச் சென்றது.

வெளிச்சத்தை
தொலைத்துவிட்ட
எங்கள் வெளிச்ச வீட்டின் மீது
விண்மீன்களின்
வெளிச்சம்
விழ ஆரம்பித்து இருந்தது
உன் உதடுகள்
உதிர்க்கவுள்ள வார்த்தைகளுக்காய்...
ஆர்ப்பரிக்கும்
அலைகளும்
சற்று அடக்கி அமைதி காத்தது.

விடைக்காக...
நீ மௌனித்த சில கணங்கள்
திகில் நிறைந்த
பல யுகங்களாக எனக்குப் பட்டது.

உந்தன்

முத்துப் பற்களுக்குள்
அகப்பட்டுத் துடித்தது உன் கீழ் உதடு
என் மனதைப் போல..!
விடையளிக்கும் முன்னர்
சிரிக்க வேண்டும்
என்பது ஏதோ நியதி போல..!

சிரமப்பட்டு

நீ மெல்லச் சிரித்தாய்
விரக்தி ததும்ப.
இறக்கலாம்...
எவ்வாறு தான்
மண்ணையும், உரிமைகளையும் துறக்கலாம்
என்றாய் உன் நாத்தமுதழுக்க...
உன் வினாவுக்கு
விடை தெரியாவிட்டாலும்
அதன் பொருள் புரிந்தது.

என்

மனம் பதறியது
இந்த உடல் உதறியது
அந்தக் கடல் கதறியது.

கரையோரம்

கட்டப்பட்ட ஒரு மணல் வீட்டை
அலை ஒன்று வந்து
கலைத்து விட்டுச்சென்றது.
மனதோரம்
இருந்த என் கனாவை...
உன் வினா வந்து கலைத்தது போல..!

பின்னர் பின்னர் என்ன...

காரணங்களை

என்ன என்று சொல்ல..!
காரியங்கள் கைமீறிப்போய்விட்டன.

இருட்டறைக்குள்
இல்லாத ஒரு கறுத்த பூனையை
பாடுபட்டு தேடியது போலேவே
உன் தேடல்களும்...
காலத்திற்கு
என்ன கவலை
பந்தயம் கட்டி
ஓடுவது போல..!
ஓடிக்கொண்டேயிருக்கின்றது.

துயரம்
வெகு தூரம் வரை...
துரத்திக் கொண்டே வந்திருக்கின்றது.
இறுதி வரை
விடுவதில்லை என்ற
உறுதியுடன்.
கை விளக்கில் படி
கை விளக்கையும் படி
விளக்கமாகும்...
என்ற மேத்தாவின் வரிகளுக்கு
நீ
அன்று தந்த விளக்கம்
இன்று வரை குழப்பமாகவே உள்ளது.

கவிதைகளையும்
கருத்துக்களையும்
வாதிக்க இப்போது
எவரும் என்னருகில் இல்லை.

மென்மைகளையும்
மேன்மைகளையும்

நேசிக்கும் மனிதர்களை
உன் பின்னால் நான் காணவே இல்லை.

காலத்திற்கு
என்ன கவலை
பந்தயம்...
கட்டி ஓடுவது போல..!
ஓடிக்கொண்டேயிருக்கின்றது.

முதுவேனிற்காலம்

ஓர்
அழகான
முதுவேனிற்கால காலை
நாம்
கரம் கோர்த்து
நடந்து செல்கிறோம்.

பாதையின்
இருமருங்கும்
வரிசை வரிசையாய்...
பரந்து வளர்ந்த மரங்கள்.

பார்த்த கண்
வாங்காது...
பார்த்தது பார்த்தவாறே..!
நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

பச்சை மஞ்சள் சிவப்பு என்று
எத்தனை எத்தனை
வர்ணங்கள்
இந்த
மர மகள்களின்
உடல் முழுவதும்.

இந்த
வண்ண வண்ண இலைகள் என்ன
மர மகள்களின்
அலங்கார ஆடைகளா..

முதுவேனில் என்ன
மரங்களின்
கேளிக்கை காலங்களா..
பார்த்த கண்
வாங்காமல்
பார்த்தது பார்த்தவாறே..!
தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

மரங்களின்
வளைந்து வளர்ந்த
கிளைகளில்
கூட்டம் கூடி
கும்மாளமடிக்கும்
சிறு குருவி கூட்டம்.
வர இருக்கும்
கூதர் கால விடுமுறை பற்றி...
கூவி கூவி பேசுகின்றன போலும்.

ஆளரவம்
அற்ற ஓர் பாதை...
எம் இருவரையும்
பார்த்தும் பாராத
பாதையோர மர மகள்கள்...
வண்ண வண்ண வர்ணங்களில்
இலைகள்
என்ற கவிதைகளை...
சொரிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

குறும்பான...
சில கவிதைகள்
கிளைகளின் நுனிகளில்
தொங்கி தொங்கி விளையாடுகின்றன.
சில கவிதைகள்
கிளைகளில் இருந்து

துணிவுடன் கீழ் இறங்கி
பாதை...
ஓராங்களில்
மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.
முதிர்ந்த
சில கவிதைகள்
காற்றினில் சிறகு விரித்து
பறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

பார்த்த கண்
வாங்காது
பார்த்தது பார்த்தவாறே
தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

இளவேனில்
ஓர் குழந்தையின் அழகு
ஓர் மழலையின் மகிழ்வு

முதுவேனில்
ஓர் யுவதியின் அழகு
ஓர் வாலிப மகிழ்வு

இதனை
எவர் சொன்னார்
இலையுதிர் காலம் என்று

இது
ஓர் வேனிற் காலம்
முதுவேனிற் காலம்
ஓர் புதுவேனிற் காலம்
மரங்கள்
மகிழப் பிறந்த வரங்கள்.
மனங்கள்
மகிழ வளரும் சுகங்கள்.

புலம்பெயர்வும் நானும்

உயிரே..!

உண்மை உனருக்குப் பயந்து

சில காலமாக...

அஞ்ஞாதவாசத்தில் உள்ளது

என்ற உண்மையை நீ அறிவாயா...

மாரி காலத்தில்

பெருகிவரும் புற்றீசல்களாய்...

இங்கும் அங்கும் எங்கும்

பொய்களே புன்சிரிப்புக்களுடன்.

எதேச்சையாக...

எதிர் பாராது

எதிர் எதிரே

அகப்பட்டுவிட்டால் போதும்

சட்டையைப் பிடித்து

இழுத்து வைத்து...

உபதேசங்கள் செய்ய

ஆரம்பித்து விடுகின்றன.

காட்டுக்குள் அகப்பட்ட

குருட்டு பிச்சைக்காரனாய்...

கைகளில் அவநம்பிக்கைகளுடன்

அலைவதே

என்

அன்றாட பிழைப்பாகிவிட்டது.

என்ன தான் செய்வது...
எது செய்தாலும்
அது தவறாகி விடுகிறது.
தவறுகள் என்னை
தத்தெடுத்து விட்டதா...
என தடுமாற்றமாக இருக்கிறது.

விரக்தியின் விளிம்பில்
ஊசலாடும் வாழ்விலும்
ஆசைகளும்...
கரைக்கடல் அலைகளாய்...
ஆரவாரப்படுத்தாமல் இல்லை.

வானில் வட்டமிட்டு பின்
கரணமடிக்கும் பட்டம் என் மனம்
நூலின் நுனியோ...
உன் நினைவுகளின் பிடியில்.

காற்றினில்
கார்குழல் பறக்க
மாமர நிழலில் நின்று
நீ
அன்று கூறிய வார்த்தைகளில்
வாழ்வு...
தொடர்பான ஆவல்கள்
இன்னும்
தொங்கு பறியில்
தொங்கி கொண்டிருக்கின்றன.

அன்று வந்த நாட்களில்
கவலைகள் பற்றி
கவலைகள் இன்றி
வாழ்வின் கவிதைகளை
வரி விடாமல்
வாசித்து வந்தோம்.

கரங்கள் பற்றி
நாம் நடந்த போது
தொடர்ந்து வந்த எம்
நிழல்களின் கீழ்
தென்றல் வந்து ஆறிச்சென்றது.

புன்னகை பூக்கும் பூக்கள்
குளிருடன் கூடிய இரவு
காதுக்கு இனிய நாதம்
இவற்றில் இதமானது எது...
இது...
நீ
காதில் விழுந்தது பாதி
விழாதது பாதியாக...
உன்னையே நான் பார்த்திருந்தேன்.

நீ
நாணத்துடன்
மெல்லத் தலை குனிந்தாய்...

வேதனையுடன்
நகரும் இந்த நிகழ்காலம்
உன் அருமையை
விளக்க நிகழும் ஒரு
நீண்ட போதனை போல தோன்றுகிறது.

இங்கு
வரும் இரவுகளில்
துக்கம் எங்கு வருகிறது...
துக்கங்கள் தாம்
நிறைய வருகின்றன.

பல சமயங்களில்
கண் விழித்திருக்கும் போதே

கண்கள் நிறைய...
கனவுகள் வர ஆரம்பித்து விடுகின்றன.

நாட்களை...
எண்ணி எண்ணி
சலித்துப் போய்விட்டது
இப்போது...
வருடங்களை
எண்ண ஆரம்பித்திருக்கிறேன்
அதுவே
விரல்
விட்டு எண்ண
இலகுவாக இருக்கிறது.

கோடானு கோடி மனிதர்களில் நானும் ஒருவனாய்...

சர்வ சாதாரணமானது
எனது வாழ்வு

பாரதி பாடிய
தேடிச் சோறு நிதம் தின்று
பல சின்னஞ்சிறு கதைகள் பேசி
வாடித் துன்பமிக உழன்று
வாழ்ந்து பின் வீழும்
கோடான கோடி
வேடிக்கை மனிதர்களில்
ஒன்றாக நானும்...
என் வாழ்வும்.

வரலாற்றின் பக்கத்தில் பதிவாக
எந்த ஓர் காலமும்...
எந்த ஓர் நாளும்...
ஏன் எந்த ஓர் கணப்பொழுதும்...
எனது ஆணைக்குள்
அடங்கி நகர்ந்தது இல்லை.

வானவில்லின்
வர்ணங்களை
பார்த்து மகிழும்
ஓர் சர்வ சாதாரண வாழ்வு எனது.
வானவில்லின்
வர்ணங்களை
பெயர்த்து வரும்
கனவுகள் கூட
என் கைவசம் இருந்ததில்லை.

நிலவொளியின்
பேரழகை
என் வீட்டு சாளரங்களால்
பார்ப்பது மட்டும் என் வாழ்வு.
நிலவை எட்டும் ஏணிகள்
எனக்கு எட்டாத தூரம்...

நினைவில் நிறுத்தி வைத்திருக்க
நிறைவாய்...
ஏன் மறைவாய் கூட
நிறைய நிகழ்வுகள்
ஏதும் நிகழ்ந்தது இல்லை
என்னைச் சுற்றி.

என்
இறப்பின் பின்
நகரும் மறு கணமே
என் பெயரும்
என் நினைவும்
மனங்களில் மறந்து போய்விடும்.

ஒன்றே ஒன்று
அதுவே எனது பேச்சானது
அதுவே எனது மூச்சானது
எனது மனம் முழுவதும்
உயிரின் உயிரிலும்
நிறைந்து போய் இருப்பது
அது...
எனது காதல்.

எதனாலும் எவராலும்
எந்த காலத்தாலும்
மறக்க முடியாதது
மறைக்க முடியாதது

மலை முகடுகளில்...
பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களாக...
அது ஒன்று
என்றும் எனக்குப் போதுமானது
எனது ஆத்மாவை...
என்றும் மகிழ்விக்க.

யொன் விழா காணும் என் அன்பு நண்பா..!

முழுதாக ஐம்பது ஆண்டுகள்...

ஆம்..!

ஓர் அரை நூற்றாண்டு காலம்

ஓர் காற்றின் வேகத்தில்

கரைந்து போயிருக்கிறது.

நம்பவே முடியவில்லை நண்பா..!

அரை கால் சட்டையுடன்

நீ அன்று கிட்டி அடித்தது

நேற்று போல இருக்கிறது

நினைக்கவே...

நெஞ்சமெல்லாம் இனிக்கிறது.

இன்று...

தோளுக்கு மேல் வளர்ந்த

உனது பிள்ளைகள்

உனது அரை நூறு வயதிற்கு

விழா எடுக்கிறார்கள்

ஆம்..!

ஓர் அரை நூற்றாண்டு காலம்

ஓர் காற்றின் வேகத்தில்

கரைந்து போயிருக்கிறது.

உனது உளர்

எங்கள் உல்லாசபுரி

எங்கள் பள்ளி விடுமுறைகளில்

நாங்கள் செல்லும்

ஓர் சுற்றிலா பிரதேசம்.
 எனக்கும் உனக்கும்
 ஓர் ஆயுள் கால பந்தம்.
 எனக்கு உண்மையிலேயே
 உறுதியாய் நினைவு இல்லை
 எப்போது எவ்வாறு எவ்விடத்தில்
 எங்கள் அறிமுகம் நிகழ்ந்தது என்று
 ஏறக்குறைய என்னை
 நான் அறிந்த நாள் முதலாய்...
 உன்னையும் நான் அறிவேன்.

கரண்ட் கம்பியில்
 நாம் ஒன்றாய் கவுன்
 எறிந்து விளையாடி இருக்கிறோம்.

பள்ளி புத்தகத்திற்குள்
 மயிலிறகை வைத்து விட்டு
 நிமிடத்திற்கு நூறு தடவை
 குட்டி போட்டிருக்கிறதா..!
 என்று எட்டி எட்டி பார்த்திருக்கிறோம்.

அம்மாள் கோயில் வெளிமடையில்
 சேவல் சண்டைகளையும்
 கிடாய் சண்டைகளையும் பார்த்துவிட்டு
 நாமும் அந்தப் புழுதியில்...
 கட்டிப் புரண்டு சண்டையிட்டு
 மகிழ்ந்து இருக்கிறோம்.

காத்தவராயன் கூத்து
 பார்க்க என்று...
 பாய் படுக்கையுடன் போய்
 நாம் அங்கு போடும் கூத்துக்கள்
 இன்று நினைத்தாலும்...

சிரிப்புத் தான் வருகின்றது.
எத்தனை கூத்துகளுக்கு என்று
அடுக்குகளுடன் போயிருப்போம்..!
எந்த கூத்தையாவது முழுமையாக
கண்விழித்து பார்த்திருப்போமா...

இந்த நந்தவன நாட்கள்
மெல்ல மெல்ல நடந்து செல்ல...
மெல்ல மெல்ல...
சொற்களால் சொல்ல ஆற்றா...
சோகங்கள் நிறைந்த மேகங்கள்
எங்கள் மண்ணை கழிந்து வந்தன.

நீயும் நானும்
ஓர் பாசறையில் மீண்டும்
தோளுடன் தோள் சேர்ந்து
தோழர்களாக...

கல்வி வளர்ச்சி கழகம்
நம் நட்பை...
மேலும் ஆழமாக்கியது
போர்க்கால வாழ்வாதாரம்
நமது...
பொதுப் பணிகள் ஆயின.

எரி குண்டுகள்
மழைத்துளிகளாக...
பொழிந்த பொழுதுகளில்
பதுங்கு குழி அமைப்பது
பற்றி பாடம் நடத்தினோம்
பதுங்கு குழிகள்
அமைத்தும் பாடம் நடத்தினோம்

ஆழ கிணற்றுக்கு

மேலே மேடையிட்டு
கலைவிழா நடாத்தினோம்
ஆளுக்கொரு...
வேஷம் போட்டு
நாடகம் நடாத்தினோம்.

ஆசிரிய மாணவ உறவுகளை
தோழமை என்றாக்கினோம்.

சமாச்சள சமநிலை
சரிந்த நிலையில்...
வேறு ஓர் மார்க்கமும் இன்றி
தூர தேசம் வந்து
இந்த அகதி வாழ்வு ஏற்றோம்.

நீ
அங்கும்
நான்
இங்குமாய்...
ஆண்டுகள் மீண்டும் ஓடிற்று.

ஆங்கில தேசம்
மீண்டும் நம்மைச்
சந்திக்க வைத்தது
நூறு நூறு நண்பர்கள்
தொலைந்து போயினர்.

நம் மண்ணும்
மகிழ்ந்த வாழ்வும்
தொலைந்து போனது.

காலம் காலமாய்...
நாம் கண்ட கனவும்
ஏனோ கலைந்து போனது.

இன்று...

நீயும் நானும்

விரல் விட்டு எண்ணத் தக்க

ஓர் சில நண்பர்களும் மட்டும் மீதமாய்.

என் நெஞ்சிருக்கும்வரை

உன் நினைவு இருக்கும்

நாம் இருக்கும்வரை

நம் நட்பும் இருக்கும்.

அந்த நினைவு ஒன்றே

நம்முறவு என்றும் வாழ

போதும் நண்பா..!

இந்த வெள்ளையர் மண்ணிலும்

நீ

தமிழன் குரலை

தமிழன் பெயரால்

காற்றினில் ஏகி ஒலிக்க வைத்தவன்.

நீ ரதம் ஏறி...

புகழ்வானில்

கொடி கட்டி பறந்தவன்.

நீ உழைத்தவற்றை

உனக்கு என்று வைக்காமல்

ஊருக்கு என்று...

வாரி வாரி இறைத்தவன்.

எதனையும் நேருக்கு நேர் நேர்மையுடன்

சொல் எடுத்துச் சொல்பவன்

ஊருக்கும் பேருக்கும்

என்று வாழாமல்...

உண்மைக்காய்...

உண்மையாய் வாழ்பவன்.
உனது வாழ்வு
திறந்ததோர் புத்தகம்
ஆயிரம் ஆயிரம் கதைகள் அங்கு.

ஒவ்வொன்றையும்
தனி தனியாய்...
சொல்லச் சொல்ல...
நாள் முழுதாய்...
சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

இறுதியாக...
மனதின்
ஓரத்தில் ஓர் ஆசை.

இன்று...
இலண்டனில்
உன் பொன் விழா..!
உன் பிள்ளைகளால்
கோலாகலமாக...
கொண்டாடப்படுகிறது
உனது பவள விழா..!
உனது பேர பிள்ளைகளால்...
பெரு விழாவாக கொண்டாடப்பட வேண்டும்
அதுவும் வல்லிபுர ஆழ்வார்
தீர்த்த திருவிழா மணற்பரப்பில்.

இந்த அரை நூற்றாண்டு என்ன
இன்னும் பல நூற்றாண்டு காலம்
நீயும் நின் குலமும்
சீரும் சிறப்பும் பெற்று
நீடுழி வாழ்க என...
மனமுவந்து வாழ்த்துகிறேன்.

என் ப்ரிய சகியுடன்...

வினோதமானது
இன்றைய விடியல்
என் ப்ரிய சகியுடன்.

விடியல் காலை
அழைப்பு மணி ஒலிக்கிறது
அவசர அவசரமாய்...
அரைத்தூக்கத்தில் வந்து பார்க்க...
எனது கண்கள்
பார்வை பெற்றதன்
பயனை பெற்றது.

மகிழ்வால் துள்ளும்
உள்ளம் உடல் கூட்டுக்குள்
பொங்கும் கடலலையாய்...
ஆம்..!
வரம் தர...
தேடி வந்த தேவதையாய்...
வாசலில்...
நீ.

கண்ணில்
உந்தன் கரம் ஒற்றி
உந்தன் மெல்லிளம் விரல் பற்றி
வீட்டுக்குள் அழைக்கிறேன்
மெல்ல மெல்ல...
காலடி எடுத்து வைத்து
எனது மன வீட்டுக்குள் நுழைகிறாய்.

நீண்டதோர் நந்தவனமாக...

நீ

சின்னச் சின்ன சிறகடித்து...

பூக்கள் பூக்களாய்

பறந்து பறந்து...

பயணிக்கும் வண்ணத்து பூச்சியாய்...

எனது பார்வை.

முழு நிலவையொத்த...

உந்தன் முகமலரின் மீதென் பார்வை

முதலில் விழுகிறது.

முக அழகையும்

முழுவதாக பார்க்க முடியாமல்

நீல கடலாம் நீள்விழிகளில்

நீந்துகிறது எனது பார்வை.

சுற்றம் சூழல்

வீடு உலகம்

எல்லாம் மறந்து போனது.

காலை மாலை

உணன் உறக்கம்

எல்லாம் தொலைந்து போனது.

உனது

நீள்விழிகளுக்குள் உள்ள

கருமணிகள் திறந்து கொள்கின்றன

என்னை கரம் பற்றி

மேலே மேலே...

ஓர் உல்லாச மாளிகைக்கு

அழைத்துச் செல்கின்றன.

உந்தன் விழிகளின் வெளிச்சம்
 எனது விழி வழி விழுந்து
 உயிர் வரை வந்து தொடுகிறது
 உற்று பார்க்கிறேன்
 உனது விழிகளை...
 இந்த விழிகளை
 பார்த்து பார்த்து
 வியப்பின் விளிம்பில் நடந்து செல்கிறேன்.

எத்தனை எத்தனை கவிதைகள்
 உந்தன் விழி வழியே..!
 எல்லாவற்றையும்
 எங்கே என்று சென்று
 எவ்வாறு என்று நான் எழுத..!
 மனதில் மட்டும்
 மலை மலையாக வினாக்கள்.

எவ்வாறு
 இந்த அதிசயம்...
 எவ்வாறு
 இவ்வாறு
 ஓர் கணப்பொழுதில்
 ஓர் உயிர் மெழுகாய்
 என்னை உருக வைக்கிறாய்.

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள்
 நாறு நாறு ஜென்மங்கள்
 நானிருந்த கடும் தவங்கள்
 தந்த ஓர் வரமா...
 நிந்தன் உறவு.

தமிழ் காவியங்கள்
 மெல்ல மெல்ல...
 உள்ளம் எல்லாம்
 உலா வருகின்றன.

முன்னோர் ஜென்மம்
கற்சிலை வாடிக்கும்...
ஆயனர் சிற்பியின் செல்வி சிவகாமி நீ
பல்லவ தேசத்து...
இளவல் மாமல்லன் நான்.

நீர் நிறைந்ததோர்
தாமரை தடாக...
கரையோரம்
ஒளி சிந்தும்...
நிலவு வரும் ஓர் இரவில்...
நின் கரு நீலநிற மீன்விழியில்
நீண்டதோர் கவிதை எழுதி வைத்தேன்.

பின்னர் ஓர் ஜென்மம்
ரோகணம் என்ற சொர்க்கபுரியின்
இளவரசி ரோகினியாய்...
நீ பிறந்தாய்
வாளையும் வேலையும் வென்றதோர்
வெற்றி வீரன்...
இளங்கோவாய் நான்
உனது
மருண்ட மான்விழியில்
விழுந்து தொலைந்து போனேன்.

இன்னுமோர் ஜென்மம்
சோழ குலத்தின் அமராவதியாய்...
நீ பிறக்க...
கவி பாடும் கம்பனின் மகனாய்...
நான் பிறந்தேன்.

இந்ததோர் ஜென்மம்
ஒரே மண்ணில் நாம் பிறந்தோம்.
மனதில் மட்டும்
மலை மலையாக வினாக்கள்.

நானும்... நீயும்...

ஓர் உணரில் பிறந்து வளர்ந்தவரா...

ஒரே வழியில்

முன்னும் பின்னுமாய்...

கல்வி கற்க நடந்தவரா...

உந்தன்

காலடிச் சுவடுகள்

என்றறியாமல்...

எனது கால் வைத்து நடந்தேனா...

நீ

இழுத்து விட்ட

மூச்சு காற்றது

எனது முகத்தை தொட்டுச் சென்றதுண்டா...

உறங்காமல்

கண்விழித்து

நான் இருந்த இரவுகளில்

நீ

என் வீட்டுத் திசை

பார்த்த வண்ணம்

கண் விழித்திருந்தாயா...

மணல் வெளியெங்கும்

மக்கள் மயமாய்...

நடந்தேறும்

வல்லிபுர ஆழ்வார் தீர்த்தக்கரையில்...

என்னை நான் உணராது...

முகம் பாராது

உன்னை தாண்டி சென்றேனா...

சென்ட்ரல் தியேட்டரில்
இருண்ட திரையரங்கில்
அருகருகே நாம் இருக்க...
உனது விரல்
தற்செயலாக
என் கரம் தீண்ட
தொட்டது
எனது உயிர்
என்று உணராமல்
நிழலுலகில்
நிறைந்து போயிருந்தேனா.

ஓர் மழைகாலம்
ஓர் மரத்தோரம்
நீர் திவலைகளில்
நனைந்தவராய்...
நமை நாம் அறியாதவராய்...
ஒன்றாக நாமிருந்தோமா.
ஒரே பேருந்தில்
நிற்பது நீ என்றறியாமல்
ஜன்னலோர இருக்கையில்...
இருந்தவாறு வல்லை வெளியழகை
பார்த்த வண்ணம்
கனவுலகில் சஞ்சரித்திருந்தேனா.

இவ்வாறு
மனம் முழுவதும்
மலை மலையாய் வினாக்கள்.

வினாக்கள் கனாக்களாக...
தூக்கங்கள் ஏக்கங்களாக..!

என்றோ..!

வரைந்த மடலில்

காதல் ரசம் சொட்ட சொட்ட

நீ வீசிய வாசகங்கள்

இன்றும்...

மனம் முழுவதும் வட்டமிட்டு வட்டமிட்டு

ஓர் மெல்லிளம் தென்றலாக

உயிரை வருடிச் செல்கிறது.

உனது விரல்கள்

இளவேனில்
காலத்து ஓர் காலை.

தெருவோர மரங்கள்
தங்கள் முகங்களில்
மெல்லிய பச்சை வர்ணத்தில்
புன்னகை பூக்கின்றன.

சின்னம்
சிறு பறவைகள்
மரக்கிளைகளில்
தத்தி தத்தி விளையாடுகின்றன.

இந்த நாள்
இன்றைய வாழ்வு
சுற்று புறங்கள் எல்லாமே
ஏனிந்த மன மகிழ்வின் வர்ணம்.

நீ
என்னுடன் கரம் கோர்த்து
எம் நகர தெருக்களில்...
நடந்து கொண்டிருக்கிறாய்
திசைகள் எல்லாம்
பொறாமையுடன்
என்னை திரும்பி பார்க்கின்றன.

வானத்தில்
இருந்து உன் மீது
வீசப்படும் பன்னீர் துளிகள்
என் மேனியையும்
நறுமணத்துடன்...
தீண்டி மகிழ்விக்கின்றது.

அற்புதமான
ஓர் சங்கீத ஸ்வரம்
என் காதுகளில்...
ஒலித்து கொண்டிருக்கின்றது.

வானைத் தொடும்
கட்டிடங்கள் எல்லாம்
ஸ்தம்பித்துப் போயிருக்கிறது.

நீ
சாதாரணமாக
பேசிக்கொண்டே வருகிறாய்...
உந்தன் உதடுகளால்
உதிரும் கவிதைகள்
தெருவெங்கும்...
உல்லாசமாக உலா வருகிறது
உந்தன்..!
கால் சுவடுகளை
சுமப்பதற்கே என்றே
இந்த தெருக்கள்
நூறு நூறு வருடங்களாய்...
தவம் இருந்ததாக கூறுகின்றன.

இதென்ன
நடப்பது என்பது
இவ்வளவு இனிமையானதா

இங்கு நடப்பது
போலன்றி
சிறகு விரித்து...
பறப்பது
போல்லவா தோன்றுகிறது.

உன் கரத்தின் ஸ்பரிசம்
என் விரல் வழியால்
எனது உயிரின் உயிர் வரை
வருடி வருடி செல்கிறது.

மனதில் ஓர் மழை

மழைக் கால
மாலை வேளை
மேனி
வரும் காற்று.

புழுதி மண்ணில்
விழும் மழைத்துளிகள்...
அங்கு
எழும் புழுதி மணம்.

தூரத்தே கேட்கும் குயிலோசை
முற்றத்தில்...
மலர்ந்திருக்கும்
பல வண்ண மலர்கள்.

வேலியோர மரக்கிளைகளில்
தத்தி தத்தி விளையாடும்
சின்னம் சிறு குருவிகள்.

என்று...
எதை எதையோ..!
பார்த்து பார்த்து பரவசமாகும்
எந்தன் மனம் ஏகாந்தத்தில்...
உந்தன் விம்பம்
விழிகளில் வீழும் வரை.
வியப்பும் வியக்கும்
உன் விழிவழி
வழியும் ஒளியில்
அப்புறம்
நான் வியந்து

அலைந்து அலைந்து
உன்னில்
தொலைந்ததில் வியப்பேது..!

உனக்கு
என்னத்தை எழுதினேன்
உனக்கு எந்தன்
எண்ணத்தை எழுதினேன்.

நான் எழுத அறிந்தது
உனக்கு
எழுதுவதற்கே..!
என்ற
எந்தன்
எண்ணத்தை எழுதினேன்.

காலம் கற்பூரமாய் கரைய...
கனவாய்...
கைக்கெட்டா நிலவாய்...
நீ
நின்றிருந்த
நாட்கள் நகர்ந்தன.

காலம் கனிந்தது.
அன்று...
எழுதி வைத்த
பெண் ஓவியமாய்...
நீ
என்னருகில்.

இமைக்க
மறந்த என் கண்கள்
உந்தன்
கண்களில் கலந்தது.

மனமெல்லாம்...
ஆயிரம் ஆயிரம் கவிதைகள்
சின்ன சின்ன
சிறகுகளை விரித்து
பறக்க ஆரம்பித்தன.

என்றும்...
தோன்றாத பேருவகை
என்னை
உயர உயர
பறக்க வைத்து...
உயரத்தின்
உச்சிக்கு
அழைத்து போகிறது.

உனக்கு
நான் கூறியே
ஆக வேண்டும்
இந்த...
இரவுகள் இரவாக
நீ எந்தன் உறவாக
இருக்க வேண்டும்.
என்றும்...
எந்தன் அருகாக
இருக்க வேண்டும்
என்பதை
நான் கூறியே
ஆக வேண்டும்.

இத்தனை ஆண்டுகள்
அர்த்தமின்றி
சென்றதன் பின்னர்தாம்...
எனக்கு
என்னை யார்
என்று புரிய வருகிறது.

ஏதோ ஓர் எண்ணம்
ஏதோ ஓர் உணர்வு
ஏதோ ஓர் விழிப்பு
என்னை
உன்னிடம்
மீண்டும் மீட்டு வருகிறது.

நீயும்
என்னை போலவே...!
உன்னை மறந்து
என்னையே...!
பார்த்த வண்ணம்.

ஓர் கணம் என் மனதில்
ஓர் வினா
நீ
உன்னை அறிவாயா.
வியப்பும் வியக்கும்
உன் நீள்விழிகள்
வியப்புடன் மேலும் விரிந்தன.

உன்
பதிலுக்காக
நான் காத்திருக்கிறேன்.
உன் உதடுகளை...
பார்த்து இருக்கிறேன்.

உனது நினைவுகள்

எங்கும் காரிருள்
எட்டு திசையும்...
கண் பார்வைக்கு
எட்டும்
எல்லா திசையும்...
எங்கும் காரிருள்.

காரிருள்
சுற்றி வளைத்து
வியூகம்
அமைத்து இருக்கிறது
வெளிச்சத்தின்
நிழலை சூட
ஸ்பரிசிக்க
அனுமதிப்பதில்லை
என்ற முடிவுடன்.

சப்தங்கள்
நிசப்தங்களின்
கைதிகளாய் அடிமைகளாய்.

கறுத்த இருட்டில்
இறுக கடப்பட்ட
இரும்பு சிறையுள்
உடைந்து
சுக்கு நூறான
எதிர்பார்ப்புக்கள்.

தரைமட்டம்
ஆகிவிட்ட
நம்பிக்கை மாளிகை.

சூழும் காரிருள்
இன்னும்
நிழலாய்...
தொடரும் அந்த நினைவுகள்.

கண்ணோரம்
கசியும்
கண்ணீர் துளிகள்.

வாசற்கதவில்
பார்வை பதிய
படுக்கையில்
படுத்திருந்தவாறு
உன் வரவை
எதிர்பார்த்து
காத்திருக்கிறேன்.

நத்தை
வேகத்தில்
நகர்ந்து நகர்ந்து
நேரம்
நடுநிசியையும்
அழைத்து வந்துவிட்டது
ம்...
நீ
இன்னும்
வந்தபாடில்லை.

நீ

வருவாய்

என்ற நம்பிக்கைகள்

மெல்ல மெல்ல

நிறம் மாறி

உருமாறி

முகம் மாறி....

வெறும்

சஞ்சலங்களாக

சந்தேகங்களாக

மனமெங்கும் சஞ்சரிக்கின்றன

இருண்ட வானின் கார்மேகங்களாக.

நீயும்

இன்றைய நாட்களில்

முன்னையவளாய் இல்லை

வருந்தி வருந்தி

வருமாறு அழைத்தாலும்

எனது திசையை

விழிப்பதற்கே..!

இன்று...

விலை வைப்பவளாய்.

அன்றைய நாட்களில்

விருந்தென்று அழையாமலே

விரும்பி வந்து விருந்து தருவாய்

இரவென்றும் பகலென்றும்

பேதமேதும் பாராது

ஆசையுடன் அன்புசெய்து

அணைத்து கொள்வாய்.

சின்னம்

சிறு வயதில்

தன் மடியில்

வைத்து எனதம்மா
கதைகள் சொல்லும் பொழுது
பாதி
அளவிலேயே
என்னைக் கவர்ந்து செல்வாய்.

கல்லூரி
காலங்களில்
மனமொன்றி கற்கும்
பொழுதுகளில்
என் கண்களை
சுற்றி சுற்றி வந்து
கலவரம் செய்வாய்.

பாடசாலைகளில்
படம் காட்டுவது போல்
நிறம் நிறமாய்
வகை வகையாய்
விதம் விதமாய்
எத்தனை எத்தனை காட்சிகள்.

மாந்தர் நிறைந்த
மாபெரும் சபைகளில்
நாணம் இல்லாமல்
நாகரிகம் தெரியாமல்
என் கண்களை தழுவி
எத்தனை தடவைகள்
என்னை சங்கடம் செய்வாய்.

பகைவர்களின் நடுவிலும்
அச்சங்களின் சூழலிலும்
துவக்குகளின் காவலிலும்
என்னை வசப்படுத்துவாய்.

அன்று வந்த இரவில்
இனிமை
நிறைந்த அந்த நேரங்களில்
என்னவளுடன்
போட்டி போட்டுக்கொண்டு
நீயும் கூட வருவாய்.

இப்போது மட்டும்
இங்கு
என்னை
தனியே தவிக்க விட்டுவிட்டு
தள்ளியிருந்து
ஏன்
வேடிக்கை பார்க்கிறாய்.

விழித்து விழித்து
என் விழிகள் மிகவும்
களைத்துப் போய்விட்டன.

இங்கு வரும்
இரவுப் பொழுதுகளில்
எவ்வளவு நேரம்தான்
உனக்காக...
நான் தனிமையில் காத்திருப்பது.

இன்னுமோர் யுத்த காண்டம் - 1

இரவு பகலாய்
களித்து களித்து
களைத்த கண்ணன்
கடமைகள்
நினைவுக்கு வர...
தேரேறி
புறப்பட முனைந்தவன்
பின்
மீண்டும் ஓடி வந்து
இறுக அணைத்து
ஓராயிரம் முத்தங்கள் தந்து...
மீண்டும்
ராதையிடம்
விடைபெற்று
திரும்பி திரும்பி
பார்த்த வண்ணம்
தேரில் ஏறி...
கண்ணன்
கண் மறையுமுன்
யுத்தம்
என்று
ராதை மனதில் முடிவானது.

பாவம் ராதை..!
வேறு பாதை தெரியா...
ஓர் பேதை..!

சேனா சமுத்திரங்கள்
வரிசை வரிசையாக
முன்னால் வந்து
அணிவகுத்து நிற்கின்றன.

இன்னும்...
சில மன்னாதி மன்னர்கள்
அவளின் கண்ணைசைவை...
பார்த்து காத்து இருக்கின்றனர்
நானாவித படையுடன்.

ஒரே ஓர் சங்கடம்..!
யுத்தத்திற்கு
காரணங்கள்
தேட வேண்டும்.

யுத்த
முகாந்திரம் சுவறி
எவர் மூலமாவது
எந்த வழியிலாவது
காதல் கண்ணனுக்கு
செய்தி சொல்ல வேண்டும்.

இவள்
சிந்தனையும்
ஓர் நிந்தனையாய்.

பாவம்
அவள் ராதை..!
வேறு பாதை தெரியா...
ஓர் பேதை..!

காதலில்
திளைத்த கண்ணன்

கனிப்பும்
களைப்புமாய்...
தேரோட்டி வந்து
துவாரகை சேரும் முன்னரே..!
நானாவித
சேனைகளும்
தயார் நிலையில் என்று
செய்தி வந்தது
ஓர் குறும் செய்தி வடிவில்.

செய்தி அறிந்து
தன் கண்களை
தானே நம்பாதவனாய்...
போருக்கு
என்னது காரணம் என்று
அலைபேசியில் அறிய விழைந்தான்.

லங்காபுரி சென்ற
வானரனின் வால் போல
குற்ற பட்டியல் நீண்டு கொண்டே போனது.

காரணங்கள்
ஒன்றா... இரண்டா...
நாறு நாறு
காரணங்கள் என்று அறிக..!

நாளை வரும்
நேரம் குறித்த உறுதி மொழி
மறதியானது.

மன்னிப்பே அற்ற
மகா குற்றம் என்று
முதலில் அறிக..!

தொடர்ந்து
நீள்கிறது
குற்ற பட்டியல்
லங்காபுரி சென்ற
வானரனின் வால் போல..!

அடுப்பில்
கொதித்த குழம்பு
கையில் பட்டு தெறித்த
வேதனை
இன்னும் வலிக்க...
தடவித் தர மறந்த
கண்ணன் விரல்கள்.

ஒவ்வொன்றுக்கும்
இங்கு
தனித்தனியான
படையெடுப்புக்கள்.

என்னாசை கண்ணா..!
மாயங்களின் மன்னா..!
பேசி பேசி
பேதை ராதையை
இனியும் ஏமாற்றலாம் என்று எண்ணாதே..!

சமாக்களம்
ஒன்றும்
உன் அந்தப்புரம் போலல்ல...
சமாக்கள வெற்றி
என்பது...
விர்த்தினில் இருக்கிறதே தவிர
உனது
சொந்திறனில் அல்ல..!

வார்த்தைகள்
இன்றி
வாயடைத்து நின்றான் கண்ணன்.

குறும் செய்திகள்
கூவி கூவி
வந்து விழுந்துகொண்டே இருந்தது
புதிது புதிதாக
குற்றங்களை சுமந்த வண்ணம்.

படைத்த படையல்
உண்ட களைப்பில்
கண் அயர முயன்ற கண்ணன்
படுக்கையில் பாசாங்காக
ஓர் சில லீலைகளுடன்
நிறுத்தியது மட்டுமின்றி...
நின்று நிதானித்து
ராதையுடன் கலந்து பேசி
முடிவு செய்யாமல்...
பிரிந்து சென்றது
மற்றுமோர் காரணம்
என்றும் அறிக அன்பரே..!

என்று
நூறு நூறு காரணங்கள் உண்டு.

பாவம் ராதை..!
வேறு
ஓர் பாதை அறியா பேதை..!

கண்ணன்
பிரசன்னம்
மறைந்த கோபம்.

விசிறி
இல்லை
பாம்பின் படமாக.

தோற்றுப் போனதோ
வாழ்வு என்றதோர் தாபம்.

இன்னும் தேவை
என்று எரியும்
ஓர் நெருப்பு.

இன்னும் இன்னும்
பல கற்பனைகள்
ஆயுத கிபங்கை
மேலும் மேலும்
ஆய்வு செய்யும்.

இறுதியாக...
வந்து விழுந்தது
ஓர் குறும் செய்தி...
காலத்தை கடத்தாது
களத்திற்கு வா
இன்னும்...
மிச்சம் மீதியாய்...
உன் நெஞ்சில்
உரம் இருந்தால்.

இன்னுமோர் யுத்த காண்டம் - 2

ஓர் சமர்க்களம்
ஓர் உயிரும்
ஈர் உடலும் என்று இருந்த...
இரு காதல் பறவைகள்.

இப்போது...
எதிர் எதிராக
பொருதும்
இரு ரதங்களில்.

இரு ரதங்களுக்கும்
பின்னால்...
கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை
அணி அணியாக...
பெரும் சேனா சமுத்திரம்.

நீண்ட கரும் கூந்தலை
வாரி இழுத்து
உயர்த்தி முடிந்து வைத்து...
வில்லை வளைத்து
கண்ணனின் கழுத்துக்கு
குறிவைத்தவாறு
போர்க்கோலத்தில்
ஓய்யாரமாய்
நின்றிருந்தாள் ராதை.

நானாவித படைகளும்
அவள் பின்னால்
அணி அணியாய்...

தனது
 சேனைகளை
 பொறுத்திருக்க பணித்து
 கண்ணன்
 தனது ரதத்தை
 ராதையை நோக்கி நகர்த்த...
 கண்ணா..!
 என் காதல் மன்னா..!
 நினைவு
 இருக்கட்டும்
 இது சமாச்சளம்.

எடு
 உன் வில்லை
 தொடு உன் சரத்தை

இது...
 ராதையின்
 கரும் கர்ஜனை.

கண்ணன்
 இதழ்களில்
 இன்ப புன்னகை
 கண்களில் காதல்.

என் பேதை ராதா
 இது என்ன கோலம்
 உனக்கு என்ன வேண்டும்.

இந்த
 கண்ணன் உயிரா..!
 எங்கள் காதல் பயிரா..!

என்னை வெல்ல
நீ வில்லெடுத்து வர வேண்டுமா...

உன்
கண்களால்
சொல்லும்
சொல்லொன்று போதாதா
என்னைக் கொல்ல.

உன் பின்னால்
இந்த மண்ணர்கள்
இல்லை மன்னர்கள் வேண்டுமா...

கண்ணே
பெண்ணுருக்கொண்ட
பேரெழிலாள் நீ ஒருத்தி போதாதா...

கண்ணன்
என்ற...
கூட்டுக்குள் இருக்கும்
என்னுயிர் உனதென்று...
நீ உணராயோ என் காதல் ராதா..!

உனது வில்லும்
ஈரேழு உலகும்
எதிர் வந்தாலும்
எவர் என்னை வெல்வார்
என் காதல் ராதையை தவிர...

இதற்கு
மேலும்
என்னுயிர் வேண்டின்

இதோ..!
எடுத்து கொள்
என் காதல் ராதா..!
என்றவாறு...
கண்ணன்
தனது ஆயுதங்களை
தூக்கி வீசுகிறான்.

கண்களால் நீர் வழிய
கரங்களில் பற்றிய வில் தவற...
தேர் தட்டில்
தட்டு தடுமாறி
அமர்ந்தாள் அந்த பேதை..!

கண்ணா..!
என்னை ஆளும் மன்னா..!
உன்னை வெல்ல
எவர் உள்ளார் என் கண்ணா..!
இந்த பேதையாள்
என்ன செய்வாள்....

இந்த
பிரிவு துயரம்
எளித்து வதைக்கிறது.

எந்தன் விரக தாபம்
ஓர் நரக தாபம்
எண்ணெய் கொப்பறையாய்
உயிருடன் துடிக்க துடிக்க
என்னை வாட்டி எடுக்கின்றது.

நான்
என் செய்வேன்
என்னாசை மன்னா..!

உண்ண பிடிக்கவில்லை
உறங்க பிடிக்கவில்லை
வண்ணம் பிடிக்கவில்லை
வானம் பிடிக்கவில்லை
நீ இல்லாத...
இந்த நாளும பிடிக்கவில்லை
எந்தன் வாழ்வும் பிடிக்கவில்லை
பேதை
உயிரை மாய்க்கும்
மார்க்கம் வேறு தெரியவில்லை.

இதுவே...
இந்த போர்க்கோலம்.

கண்கள் குளமாக
ராதை என்ற பேதை
விசம்பி கொண்டிருந்தாள்.

கண்ணன் என்ற மன்னனின்
இரு கரங்களுக்குள்ளும்
சிறைப்பட்டு...
சிந்தனை எல்லாம்
மறந்த நிலையில்.

மறுபாதி உறவு

உன் மடல் படித்தேன்
உன் எழுத்துக்கள்
மகிழ்ச்சி
என்ற மயிலிறகால்...
என் மயிர்கால்
எல்லாம் தடவி செல்கிறது.

நீ
என்னை பற்றி
கூறும் வார்த்தைகள்
ஆனந்தத்தின்
எல்லைக்கு என்னை
அழைத்து செல்லும்
இரு சிறகுகள்
விரித்து
வானத்தின் மேனியை
வருட சொல்லும்.

நீ
எனக்கு
என்ன உறவு
தோழி
காதலி
துணைவி
இவை எல்லாம்
கலந்ததோர் இனிய கலவை

இல்லை...

அதற்கும்

மேலாய் எதனை கூற.

நீ என் உயிர்

நீ என் உயிரின் உயிர்

நான்

காலம் காலமாய்

தேடி வந்த என் மறுபாதி.

அன்பு மைத்தி

நீ ஓர் அதிசயம்...
உன் நினைவுகள் தரும்
ஒரு பரவசம்.

அன்பு மகளாய்...
மகிழ்வின் இதழாய்...
நீ பேசிய மழலை மொழிகள்
நீல கடலில்
பொங்கும் அலையாய்...
மனம் எல்லாம்
நிறைந்து நிறைந்து
ததும்பி வழியும்.

அன்று அடம் பிடித்து
என் தோளில்...
நீ சவாரி செய்த நினைவுகள்
நேற்று போல..!
மனம் எல்லாம்
மகிழ்வின் துள்ளலுடன்
நிறைந்து இருக்கிறது.

கால் நூற்றாண்டு
கடந்து போயிருக்கிறது
கண் இமைக்கும் நேரத்தில்.

நீ
எடுக்கும்
ஒவ்வொரு பாத்திரமும்
ஒப்புவமை அற்றவை.

எமது
குடும்பத்தின்
மையம் நீ.

உன்னை
சுற்றி சுற்றியே...
எமது வாழ்வு
வரையப்பட்டிருக்கிறது.

உன்னை
சுற்றி சுற்றியே...
எமது மகிழ்வுகள்
கட்டமைக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

உன்னை
சுற்றிச் சுற்றியே...
எமது உறவுகள்
வட்டமிட்டு வட்டமிட்டு சென்று கொண்டிருக்கிறது.

எங்கள்
பிள்ளை பிராயம்
மிகவும் அற்புதமானது.

அன்பு
என்ற அரண்மனையில்
இளவல்களாக வாழ்ந்தவர்கள் நாங்கள்.

தாய்மாரின் அணைப்பில்
உற்றார்
உறவினர் நண்பர்கள் கூழ
சென்றதோர்...
உல்லாச ஊர்வலம் போல...!
நகர்ந்தது எங்கள் இளமைக்காலம்.

அந்த
அற்புத வாழ்வை
புலம்பெயர் வாழ்வு
தகர்ந்து விடுமோ என்று
நான் அஞ்சிய நாட்கள் உண்டு.

ஆனால்...
உன்னையும்
என் பிள்ளைகளையும்
உங்கள் ஆழமான அன்பையும்
பார்க்கும் போது...
மனதில்
நம்பிக்கை துளிர் விடுகிறது.

அங்கும் இங்கும் எங்கும்
இயற்கை
வெற்றிடங்களை...
அனுமதிப்பதில்லை...
என்ற உண்மை புரிய வருகிறது.

நீ எனக்கு
எப்போதும் ஓர் அதிசயம்..!
உன் நினைவுகள் எனக்கு
எப்போதும் ஓர் பரவசம்..!

இன்னும்
சுற சுற
சுறிக்கொண்டே போகலாம்
எம் தமிழுக்கும்
எம் உறவுக்கும்
எல்லை என்பது ஏது
இத்துடன்
இம்மடலை நிறைத்து கொள்கிறேன்.

இன்னும் இன்னும்
நாறு நாறு ஆண்டுகள்
நீ
நிறைவுடன் வாழ வேண்டும்
மனம் நிறைந்து வாழ்த்துகிறேன்.

ஆற்றோரக் காதல்

அது

ஓர் ஆற்றோரம்

நாமிருவர்

காத்திருந்தோம்

நெடுநேரம்.

காற்றின்

சீண்டல்களில்

சினுங்கும் தென்னைகள்

ஆற்றின்

ஓரத்தை அழகுக்கு

மேலும் அழகு செய்தன.

காத்திருப்பதும்

மனதோடு பேசிப் பேசியே..!

காலத்தை...

கரைத்துக் கொள்வதும்

எனக்குப் பழக்கமானவை

அவை

உனக்கு

புதியவை போலும்.

நதியின்

வழியே நீளப் பார்ப்பதும் பின்

ஒரு பெருமூச்சுடன்

வந்து அமர்வதும்...

நேரம்

நத்தை வேகத்தை

தத்தெடுத்தது போல்

நகர்ந்துக் கொண்டிருந்தது.

பொறுமையின்
கையறு நிலையில் நின்ற...
நீயே இறுதிபாக ஆரம்பித்தாய்...
காணாத படகிற்காய்...
காத்திருந்து காத்திருந்து
காலத்தை மேலும்
வீணாக்க வேண்டுமா என்று.

உன் வினாவை
விளக்கமாக விளங்கிக்கொள்ள
உன் விழிகளின் வழியே
என் விழி பதித்தேன்.

காத்திருந்து காத்திருந்து
காலத்தைக் கரைக்காது
காலாற நதியோரமாய்...
நடந்து பார்க்கலாம் என்றழைத்தாய்.

எம் இலக்குகள்
எதிர் கரையின்
எதிர் எதிர்த் திசைகள்
என்பதனை எடுத்துரைத்தேன்.

இலக்குகள்
எமக்காகவே...
அவற்றுக்காய் நாமில்லை
என்று வாதம் செய்தாய்.

என் மனத்தராக
மேலும் கீழுமாக...
ஆடத் தொடங்கியது
முடிவாக முடிவு செய்ய முடியாமல்.

ஓர் பக்கம்
என் அறிவின் வீச்சு
மறு பக்கம்
உன் விழியின் பேச்சு.

கெஞ்சம் உன் விழிகளை
மிஞ்ச முடியாமல்
மனத்தராசு இறுதியில்...
உன் பக்கமாய் சரிந்து விழுந்தது.

உன் உதட்டில்
ஓர் வெற்றிப் புன்னகை
நீ எழுந்து நடந்தாய்...
நான் உன் நிழல் தொடர்ந்தேன்.

நடக்க நடக்க...
நதியின் நீளம்
நீண்டு சென்றது.

வழி முழுவதும்
என் எண்ணங்கள்
உன்னைச் சுற்றி சுற்றியே...
வலம்
வந்து கொண்டிருந்தன
கடிகாரத்திற்கு உள்ளேயே
சுற்றிக் கொண்டிருக்கும்
முடகம்பிகள் போல.

உன் பார்வையோ...
நதியின் நடுவே எழும்
அலைகளின் ஊடே
அலைந்து கொண்டிருந்தது.

எவ்வளவு தூரம் நடந்தோம்
எவ்வளவு நேரம் நடந்தோம்
எதுவுமே தெரியாத நிலை.

நடுவழியில்
நதியின் நடுவில்
படகொன்று தெரிந்தது
நீ
கை காட்டி
அதனை வரவழைத்தாய்.

படகு எங்கு போகிறது
என்று கேட்காமலே அவசரமாக
அதில் நீ ஏறிக்கொண்டாய்.

பின்னர் மறக்காமல்
கை அசைத்து
அன்புடன்...
எனக்கு விடையும் தந்தாய்.

உன் படகு
கண் மறையும் மட்டும் நான்
கரையில் நின்று பார்த்திருந்தேன்
அப்புறம்
மீண்டும்
நான் நடக்க ஆரம்பித்தேன்
புறப்பட்ட இடத்தை நோக்கி.

கவிதையின் வரம்

வானத்தை
வில்லாக வளைத்து...
வளையல்கள் செய்து தரட்டுமா.

மலையை குடைந்து
மாளிகை ஒன்று கட்டி தரட்டுமா.

கடலை கடைந்து
அமுதம் கொண்டு வந்து தரட்டுமா.

வானத்து நட்சத்திரங்களை
பிடித்து வந்து...
உன் கைகளில் விளையாட தரட்டுமா...
என்று
அடுக்கி கொண்டே போகிறேன்.

அமைதியாக கேட்டிருந்த அவள்
மெதுவாக சுவறினாள்...
இவை ஒன்றும் வேண்டாம்
மாலை வேலை
முடியும் வேளை
என்னுடன் ஓர் தடவை
புடவை கடை பக்கம்
வந்தால் போதும் என்று...
தினவெடுத்த என் தோள்கள்
வெட வெடத்து போயின.

எனது மாளிகை

உதிரத்தில்
உளறிய ஆசைகள்
உள்ளத்தின் உள்ளே
உள்ள தேடல்கள்
உயிருடன்
கலந்த காதல் என்று
தேடி தேடி...
பார்த்து பார்த்து
சேர்த்து சேர்த்து
அணு அணுவாக
அங்குலம் அங்குலமாக...
கட்டி எழுப்பிய
ஓர் அற்புத மாளிகை இது.

இன்று
தகர்ந்து
தரை மட்டமாக
விழுந்து கிடக்கிறது.

சிதைந்து
சின்னாபின்னமாக
சிதறி கிடக்கும்
ஒவ்வொரு துகளிலும்
உன் விம்பம்.

சில துகள்களில்
காதல் கனியும் உன் கண்கள்.

சில துகள்களில்
எம் உயிரில்
உயிர் ஒன்றிய காட்சி.

சில துகள்களில்
கனல் கக்கும் உன் பார்வை.

இன்னும்
சில துகள்களில்
என் உயிரை உருக்கும்
உன் கண்ணீர்...
என்று எங்கு பார்க்கையிலும்
உன் விம்பம்.

எந்த துகளில்
என்று நான் தொடங்க...
எவ்வாறு என்று...
நான் இந்த மாளிகையை மீண்டும் கட்ட.

திரண்டு வரும் கண்ணீர் துளிகள்
இரண்டு கண்களையும் மறைக்க.

கைவசம் நம்பிக்கை இன்றி...
சிதறி கிடக்கும்
துண்டு துகள்களை
ஒன்று ஒன்றாக
பொறுக்கி பொறுக்கி
பொருத்தி பொருத்தி
மீண்டும் கட்ட முயல்கிறேன்
துண்டுகளாக...
சிதறி கிடக்கும்
எந்தன் மாளிகையை.

உயிர்மெய் மெழுகு

நீ காதோடு கூறிய செய்தி

காற்றில்...

மிதந்து மிதந்து

இனிய யாழிசையாய்...

என் காதுகளில்

மீண்டும் மீண்டும்

வலம் வருகிறது.

எனது

உயிர் பூக்களை

மயிலிறகு கொண்டு

இதமாய் வருடி செல்கிறது.

உனது சுண்டு விரல்

நகத்தின் தொடுதலுக்காய்...

காலம் காலமாய்...

தவம் இருந்தவன் நான்.

கரம் பற்ற காத்திருந்த

ஆயிரம் ஆயிரம்

அரசிளம் குமாரர்களை

நிராகரித்து விட்டு

மாலையும்

மணிமகுடமும் தந்து

உனது...

மன்னவன் என என்னை

பிரகடனம் செய்தவள்

நீ.

ஏதோ

புதிதாக பார்ப்பது போலப்...

உன்னை உற்று பார்க்கிறேன்.

நீ

இன்று மிகவும் அழகாக இருக்கிறாய்...

நேர் வகிடு எடுக்காமல்

உன் கார் குழலை

நேராக சீனி இருக்கிறாய்.

கட்டுக்குள் அடங்காது

உன் பிறை நெற்றியில்...

பிரளம் உன் ஒற்றை மயிரும்

என் மனதை பந்தாடுகிறது.

உன் முகமெல்லாம்

மகிழ்ச்சி பூக்களாக...

பூத்து குலுங்குகிறது.

என் கண்களை

சாதாரணமாக

சந்திக்கும் உன் கண்கள்

இன்று...

என்னவோ

அடிக்கடி சற்று தாழ்ந்து

மண்ணை நோக்குகின்றன.

வியப்புடன்

உன்னை

உற்று நோக்குகின்றேன்

உனது

இந்த வெட்கம்

எனக்கு பிடித்திருக்கிறது.

மனம் முழுவதும்
ஓர் வெற்றி பெருமிதம்.

தன்னம் தனியனாய் நின்று
ஓர் சாம்ராஜ்யிய
சேனா சமுத்திரத்தையே
வெற்றி கண்டவன் போல...
ஓர் கர்வ உணர்வு
மனமெல்லாம் மெல்ல படர்கிறது.

நீ
எனது உதிரத்துடன் உதிரமாய்
எனது உயிருடன் உயிராய்
என்னில் எனது ஓர் மறுபாதியாய்
ஒன்றி போயிருப்பதனை...
சாசனம் செய்து தருகிறது
உனது வெட்கம்.

பிரவாகமாகிய
என் காதல் உணர்வு
கைவசம் உள்ள வார்த்தைகளை
கருத்தற்றதாக்கி விடுகிறது.

வர இருந்த
வார்த்தைகள் எல்லாம்
வீரியம் இழந்து
குரல்வளையுடன் சிக்கி கொள்ள...
பாஷை மறந்து
ஓசை துறந்து
கண்கள் எல்லாம்
காதல் வழிய...!
என்னிரு கரங்களையும் விரித்து
உனக்கு அழைப்பு விடுக்கிறேன்.

என்னிரு தோள்களை
பூவினும் மெல்லிய...
உன்னிரு கரங்களாலும்
சுற்றி என்னை இறுக்குகின்றாய்.

அந்த கணப்பொழுதில்
முதலில் காற்றும்...
பின்னர்
காற்று புகும் இடை வெளியும்...
இறுதியாய்...
உன்னில் கலந்து நானும்
கற்பூரமாய் கரைந்து கரைந்து.

முதல் கவிதை

பல தசாப்தங்கள்
கடந்து போய் விட்டன
மனதோடு...
பேசி பேசியே
காலத்தை கரைப்பது
இன்று...
எனது வாழ்வாகி விட்டது.

அவளது
நினைவுகள் மட்டும்
இன்றும் ஓர் நிழல் போல.

இன்றைய இரவுகளிலும்
பாதி தூக்கங்களில்
பதறிக்கொண்டு எழுகின்றேன்.
எங்கோ இருந்தவாறு
அவள்
என்னையே..!
உற்று பார்த்து கொண்டிருப்பதாக.

கனவுகள்
இன்றும்
வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இன்னும்
சில கனவுகளில்
அவளிடம் இருந்து
கடிதமொன்று வருகின்றது
ஆவலுடன்

பிரித்து படிக்க முயல்கிறேன்
முன்னும் பின்னும்
வெறும் வெற்று தாள்கள்
ஏதும் எழுதப்படாமல்.

அன்றைய நாட்களை...
நினைத்து பார்க்கிறேன்.

அவள் நினைவுகள்
ஓர் சுக அனுபவம்
அவள் வார்த்தைகளும்
வாணிகை எண்ணை...!
ஓர் வண்ண பரவலம்.

அவள் தேன் சுவையும்
சுவைக்க நினைக்கும்
ஓர் இனிய தேனமுதம்.

அவள் வானவில்லும்
வளைக்க விரும்பும்
ஓர் வர்ண அதிசயம்.

அவள் கனவுகளிலும்
கண்கள் காணா...!
கண்ணிறையும் ஓர் ஓனியம்.

அவள் காதலும்
காதலிக்க காத்திருக்கும்
தீந்தமிழ் கமழும் ஓர் காவியம்.

அவள்
தென்றலின் தீண்டல்
பூக்களின் வருடல்
புல்லினத்தின் பாடல்

தோகை மயில்களின் ஆடல்
என்னுயிர் காதலின் தேடல்.

பக்கம் பக்கமாக
எழுதி எழுதி நிறைத்தாலும்
மனதுக்குள் மட்டும்
நிறைவே இல்லை.

ஏதோ...
என் காதலை
இன்னும் நிறைவாக
மொழிபெயர்க்க இல்லை என்பது போல்.

மணிக்கணக்காய்
நாட்கணக்காய்
வருட்கணக்காய்
வாழ்வு முழுவதும்
பேசிக்கொண்டிருந்தாலும்
ஏதோ...
என்னுணர்வுகளை இன்னும்
எடுத்து சுவாசத்து போல...
எண்ணத் தோன்றும்.

ம்ம்ம்
எத்தனை தசாப்தங்கள்
சுரைந்து போய் விட்டது
அந்த இனிமைகளை மொழிபெயர்க்க...
வார்த்தைகளை தேடி...
இன்னும் தவம் இருக்கிறேன்...

கைவசம் உள்ள
கையறு வகையிலுள்ள
வார்த்தைகளை வைத்து...

வர்ணிக்கலாம் என்றால்...

எந்தன்

எழுதுகோலும்

இந்த வெள்ளைத்தாளில்

முத்தமிட்டு முத்தமிட்டு

மூச்சு முட்டி நிற்கிறது.

மமதை மிக்கதோர்

மாமுனியாய்...

ஓர் மாமலை மேல் வாழ்வது போல்

வாழ்ந்திருந்தேன்...

சலனமற்று ஓடும் ஓர் நதியாய்.

ஓர் பூ மழையாய்

பெண்ணினத்தின்

ஓர் பேரெழிலாய்

பார் புகழும்

ஓர் திருமகளாய்

என் எதிர் வந்தாள்.

வாய்பேசும்

ஓர் வான் மகளாய்

அவள் கார்மேக குழல் கண்டு...

செம்பவழ இதழ் கண்டு

அழகான தமிழ் கண்டு

கொஞ்சும் அவள் மொழி கண்டு

பொய் பேசும் இரு விழி கண்டு

நிலவான அவள் முகம் கண்டு

ஒய்யார நடை கண்டு

கனிவான...

அவள் மனம் கண்டு

பொன் வண்ண சிலை ஒன்று

உயிர் பெற்று

இப்புனி வந்து
அவளுருவில் உலவுவதாய்...
நான் உணர்ந்தேன்.

முன்னர்
பல ஜென்மங்கள்
தவமாய் தவமிருந்து
பெற்ற வரம்
என் எதிரே...
இவள் வரவு என்று
நான் அறிந்தேன்.

அவள்
எம் வீட்டிற்கு
வரும் பொழுதெல்லாம்
என் மனம்
ஆகாயத்திற்கும்
பூமிக்கும் இடையில்
ஆனந்தத்தில் மிதந்து வரும்.
அவள் வண்டுவிழி
கண்டு
முற்றத்து மலரெல்லாம்
முறுவலுடன் தூதனுப்பும்.

எம்முற்றத்தில்
அவள்
நடந்து சென்ற
கால் தடங்களை
பார்த்து பார்த்து
மனமெங்கும்
இலட்சோப இலட்சம்
பூக்கள் பூ பூக்கும்.

மனோகரமான
மாலை பொழுதுகளில்
பால் போல்
பொழியும்
நிலவொளியில்
மாமரத்துடன்
கூடிய...
எம் நிலா முற்றத்தில்
எம் வீட்டு
தேவசபை கூடும்.

எப்பொழுதாவது
சில பொழுதுகளில்
அவளும்
அங்கு வந்து அமர்வாள்.

எங்கள்
வீட்டு படிக்கட்டுகளே
எங்கள் அரியணை ஆகும்.

படிக்கட்டின்
ஓர் ஓரத்தில் நானும்
மற்றுமோர் ஓரத்தில்
அவளும் அமர்ந்திருப்போம்.

எங்கள்
நடுவிலும்
எதிரிலும் புறத்திலும்
எம்மவர்கள் அமர்ந்திருப்பர்.

வார்த்தைகளால்
வர்ணிக்க எண்ணா..!
ஓர் வசந்தகாலம் அது.

நிலவு வெளிச்சத்தில்
நிலவுகளின் ஓர் நிலவாக
அவள் அமர்ந்திருக்க...
வானத்து நிலவை விட்டு
விண்மீன்கள் பார்வை
இவள் மீது விழ தொடங்கும்.

மாமர இலைகளை
வருடி செல்லும் தென்றல்
மெல்ல...
கீழ் இறங்கி
அவள் கூந்தல் நறுமணத்தை...
திருடி வரும்.

என்
நெஞ்சமெல்லாம்
அவள் நினைவில்
நிறைந்து இருக்கும்.
இவள் பேசும்
தமிழ் கேட்டதன்
பின்னர்தான்
செந்தமிழின் செழிப்பு
எனக்கு தெரிய வந்தது
சுந்தரத் தமிழில்
வற்றாத ஓர் காதல் வந்தது.

நிலவொளியில்
தெரிந்த இவள் நிலவொத்த
நிழலழகில்...
என் மனதில்
முதன் முதலாய்
கவிதை பிறந்தது.

எத்தனை
இனிமையான
நாட்கள் அவை..!
இன்றும்
செவிகளில்
எதிரொலித்து வரும்.
உவகை மிக்க
உரையாடல்களும்
எல்லையற்ற
எம் மன மகிழ்ச்சிகளும்
அடக்க முயன்று
அடக்க முயன்று
அடக்க முடியாது.

வெடித்துச் சிதறிய
எம் சிரிப்பொலிகளும்...

இன்று
நினைத்தாலும்
நெஞ்செல்லாம்
வெடித்துவிடும் போல இருக்கிறது.

அவள் பார்வைகள் பட்ட
எம் முற்றத்து...
மாமரமும் பூமரங்களும்
அவள்
பேச்சொலிகளும்
சிரிப்பொலிகளும்
அங்கு உயிர்ப்புடன்
இன்னும்
சுற்றி கொண்டு இருக்கலாம் அல்லவா.

மரணம்
எந்தன் வாழ்வின்
வாயில் கதவைத் தட்டும் முன்
அந்த முற்றத்தை
சென்றொரு தடவையேனும்
பார்க்க வேண்டும் என்று...
இப்போதும்
என் மனம்
அழுது அடம் பிடிக்கின்றது.

விசாரணை

ஜன்னல் வழியால் தெரியும்
இருண்ட வானம்
விடியலுக்கு...
இன்னும்
நீண்டதோர் காத்திருப்பு
இருப்பதாக கட்டியம் கூறுகிறது.

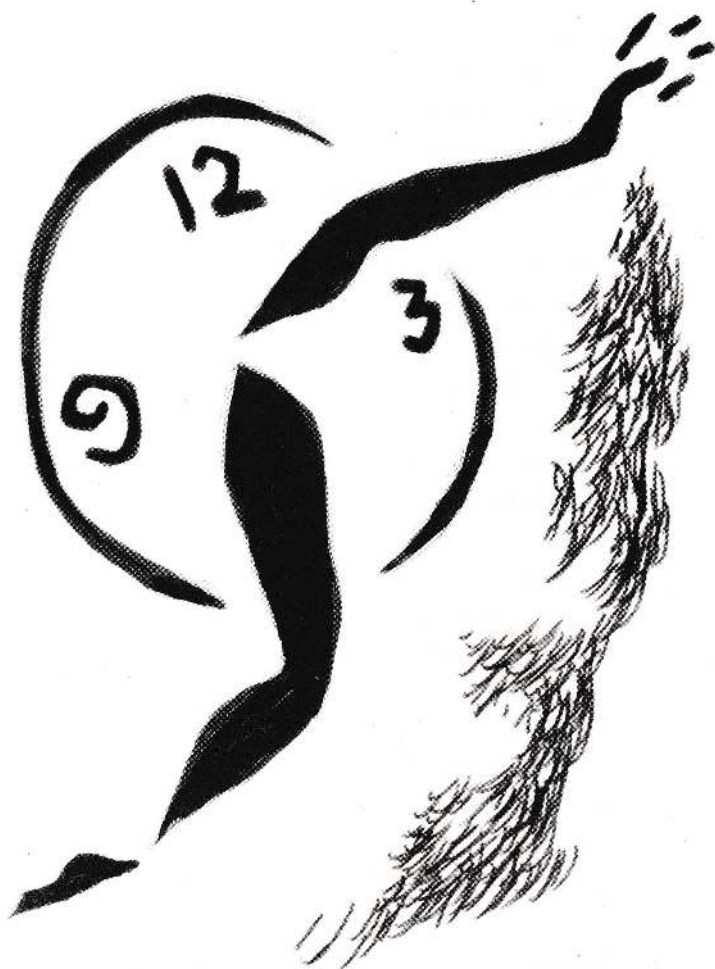
எத்தனை
தடவைகள்
இப்புறமும் அப்புறமுமாய்...
புரண்டு புரண்டு படுப்பது.

இந்த இரவு பொழுதுகள்
இரக்கமற்று ஏன்
இவ்வாறு பயமுறுத்துகின்றன.

கடிகார முட்களின்
கால்களை ஓடவிடாது
கட்டிப் போட்டது எது.

மரண வலியுடன்
நத்தை வேகத்தில் நகரும்
ஒவ்வொரு வினாடியும்...
உன்னை
நான் பிரிய துணிந்து
இருக்க கூடாது என்று
நீண்ட விரிவுரை செய்கின்றது.

இருட்டினில்
மங்கலாகத் தெரியும்

நட்சத்திரங்கள் சூட
கண் சிமிட்டி
காதோரமாய்...
தமக்குள் என்னை பரிசுசிக்கின்றன.

காற்று...
என் பரிதாபத்தை
பார்க்க திராணியற்று
இந்த இரவெல்லாம்
தலைமறைவாகி இருக்கிறது.

ஏக்கமும்
ஏமாற்றமும்
என் நெஞ்சம் முழுவதும்
நிரம்பி வழிகிறது.

குற்றவாளி சூண்டில்
நிற்க வேண்டிய
நீ
என் வேண்டுதலை
ஏற்றுக் கொண்டு
நீதிபதி ஸ்தானத்தில்.

குற்றத்தை
நானே வலிய
ஒப்புக்கொண்டு
நான்
குற்றவாளி சூண்டில்.

இரவிரவாக
விசாரணை
நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

திருமலை தந்த நண்பன்

எண்ணி பார்க்கிறேன்
உனக்காக...
நான் எதனை எழுதுவது.

நப்பு என்ற
மூன்று எழுத்துக்குள்
முபங்கி
விடக்கூடியதா..!
எம் உயிர் உறவு.

கடந்த
முப்பது வருடங்களில்
என் வாழ்வுடன்
ஒன்றாக
கலந்தவன் அல்லவா
நீ.

நான் இங்கு
அன்றாடம் பேசும் பேச்சிலும்
ஏன் நான் ஒவ்வொரு தடவையும்
இழுத்து விடும் முச்சிலும்
உன் பெயர்
ஒலிப்பது போலல்லவா இருக்கிறது.

எங்கள் வாழ்வு
மிகவும் பெருமை மிக்கது.

வரலாற்றின் சக்கரங்களை
தம்முயிர் என்ற நெம்புகோல்
கொண்டு நகர்த்திய போராளிகளை
நண்பர்களாக...
வரித்தவர்கள் நாங்கள்.

அச்சம் என்பதே அறியாத
பேராண்மை பெற்ற பெரு வீரர்களுடன்
கூட வாழ்ந்த...
பேறு பெற்றவர்கள் நாங்கள்.

எனது நண்பர்கள்
என்றும் உனது நண்பர்கள் ஆவர்.
உனது நண்பர்கள்
என்றும் எனது நண்பர்கள் ஆவர்.

இருவர் குடும்பமும்
ஒன்று என்றானது.
எழுதாத சொந்தங்கள்
எமக்குள் உருவானது.

அண்ணன் தம்பி
சகோதரன் சகோதரி எல்லாம்
எமக்குள் பொதுவானது.

நீ
எனது அம்மாவை
அம்மா என்று அழைப்பாய்...
உயிர் அச்சம்
கூழ்ந்திருந்த நாட்களில்
உனது அம்மா
எனக்கு அடைக்கலம் தந்தாள்.

என்னவர்களும்
உன்னவர்களும்
எம்மவர்களாக...
எங்கள் தேசம் எல்லைகள் அற்றது.

மூன்று திசையிலும்
சுற்றி வளைத்து
ஆர்ப்பாறிக்கும் நீலக் கடலும்.

வளைந்து நெளிந்து செல்லும்
அழகான தெருக்களும்...
தென்றலும்
சிறகடிக்கும் பறவைகளும்
என்று நானும்...
என்னை அறிந்தும்
அறியாமலும்...
நகர்ந்து சென்ற
நாட்கள் நடுவில்
உனது அறிமுகம்.

யாழ் வளாக...
முதல் நாள் பயணத்தில்
ஓடும் பேருந்தில்...
நானும்
எனது நண்பர்களும்
சுற்றிவர...
எங்கள் கன்னிக் கனவுகளும்
என்று குதூகலமாக...
எமது விழிகள்
உன் மீது விழுகின்றன
வியப்புடன்.

இவன் எவன்
ஓர் புதியவன்
எமது உளர் மாணவியுடன்.

ஓர்
குறுகிய நேர உரையாடல்
அன்னியனான
உன்னை எம்மவன் ஆக்கியது.

கற்பாறையினை
பிளந்தவாறு...
பசும் புற்களே துளிர் விடும் போது...
எமது மனங்களில்
நட்பு துளிர் விட்டது
ஆச்சரியமானது அல்ல..!

சத்தமாக பேசும் உன் பாணி
சந்தமாக நீ பாடும் பாடல்
நேர்மையான ஓர் பார்வை
நட்பைத் தேடும் உன் கண்கள்
கல கலப்பான உன் பேச்சு
உனை நான் நேசிக்க வைத்தவை.

நட்பு ஓர் வரம்
முன்னர் பல ஜென்மங்கள்
தவமாய் தவமிருந்து...
பெறும் ஓர் வரம்.
இவ்வரம்
என் முன்னரே
பிறந்து என் வரவுக்காய்...
எதிர்பார்த்து காத்திருந்தது.

எங்கள் வீட்டு
மூத்த கண்ணன்
காணாமல் போக...
புதிதாக மணிவண்ணன்
வந்து சேர்ந்தான்.

சுடவே

ஓர் காதல் ராதையும்...

கைதவழும் ஓர் கீதையும்...

எங்கள் வீடு

ஓர் கோகுலமாய்

இரவு இரவாக விழித்து இருந்தது.

கைத்தவறி

போன கல்லூரி காதலை

கற்பனைகள்

கலந்து கதைத்து மகிழ்வோம்.

நீ

குரல்

எடுத்து பாடுகையில்

எம் தோட்டத்து

மலர்கள் எல்லாம்

மொட்டவிழ்த்து கேட்டிருக்கும்.

இதற்கு மேல்

எங்கள் நிலை பற்றி

என்ன சொல்ல...

அம்மாக்களின்

வளர்ப்பில்

எமது வீட்டு முகடுகளை

மட்டும் பார்த்து வளர்ந்தவன் நான்

நீ

மலை முகடுகளில்

நடந்து வந்தவன்.

உனது அனுபவங்கள்

என்னை

பிரமிக்க வைத்தது.

கல்லூரி காதலன் போல
தமிழை
நாகரிகமாக மோகித்தவன் நான்...
அமராவதி
அம்பிகாவதி காதலாய்...
தமிழுக்காய்...
உயிர் கொடுக்கும் பைத்தியம்
நீ.

மனித நேயம்
மண்ணின் நேசம்
எம்மை இணை பிரியா...
தோழராக்கியது.

இரவும் பகலும்
ஒரே சைக்கிளில்
ஒரே பாதையில்...
பேசி பேசிக்கொண்டு
ஒன்றாய் பயணிப்போம்.

பேரழகம்
பெருமைகளும் நிறைந்த
உனது ஊரான...
திருமலை பற்றி நீ உரைப்பாய்.

திருமலையின்
தெருமூலைகளில்
அலைந்து அலைந்து
தொலைந்து போகும்
என் மனம்.

நிலாவெளியும்...
நிலவொளியும்...
என் கனாக்களில்
சிறகு விரித்து பறந்து வரும்.

எமது தேசம்
 எம் கைவசம்
 வரும் நாட்களில்
 எமது தலைநகர்
 யாழ்நகர் அல்ல..!
 திருமலை தான் என
 உனக்காக...
 என் மனம்
 முன்மொழியும்.

நினைவுகள்
 நெஞ்சமெல்லாம்
 நிறைந்து போயிருக்கிறது
 சந்திக்கும்
 கிராமங்களையும்
 கிராம மக்களையும்
 பார்த்து பேசி மகிழ்வோம்..!

ஓர் இரவு
 மணல் காட்டின்
 மணல் சும்பிகளில்
 படுத்திருந்தவாறு...
 விண்மீன்களில்
 விழி பதித்து வியந்திருப்போம்.

மறு இரவு
 செம்பியன் பற்று
 தென்னம் தோட்டங்களின்
 வனப்புக்களை வர்ணித்திருப்போம்.

இன்னுமொரு இரவு...
 ஆழியவளை வாடி வீடுகளில்
 படுத்திருந்தவாறு...
 உன்னை

பாடச் சொல்லி
அடம் பிடிப்பேன்
நீயும்
என்னிலை உணர்ந்து
மனமுருக பாடுவாய்.

உனக்கு
நினைவிருக்கிறதா...!
நான் அடிக்கடி
விரும்பி கேட்கும் ஓர் பாட்டு...
வைகைக் கரை காற்றே நில்லு...
அற்புதமான
குரல் உனக்கு.
மரணம்
தன் கோரமுகத்தை
காட்டி பயமுறுத்திய நிமிடங்களில்
நீயும் நானும்
அருகருகாக...
ஒருவருக்கொருவர்
ஆதரவாக...
இருந்து எதிர்கொண்டிருக்கிறோம்.

இன்னும்
எழுத எழுத
எழுதி கொண்டே போகலாம்
நீயும்
நின் குலமும்
எம் நட்பும்
நாறு நாறு ஆண்டுகள்
வாழ்க என...
வாழ்த்துகின்றேன்.

நட்பின் நினைவு

நண்பா நலமா
நாம் ஒன்றாய்
வலம் வந்த அந்த காலம் எல்லாம்
ஒரு காலைக்கனவு போல..!

மனதால்
மறக்கவும் முடியாமல்
நிஜத்தால் தொடரவும் முடியாமல்.

பகற்பொழுதிலேயே..!
இருட்டிவிடும் இத்தேசத்தில்
வாழ்வின் வெளிச்சம் பற்றி
எதைத்தான்
நண்பா நான் எழுதுவது.

இங்கு
உதடுகள்
உள்ளங்களின் உறவின்றியே
வார்த்தைகளை...
பிரசவிப்பதனை...
வாழ்க்கையாகக் கொண்டுவிட்டன.

பணிப்பபர்ந்த...
இந்தப் பாதைகளில்
கவனத்துடன்
நடந்து செல்லும் வேளைகளிலும்
நஞ்சை...
உண்ணும் உணர்வுடன்
தினம் உண்ணும் உணவிலும்
தவணை முறைகளில்

வந்து போகும்...
இன்றைய கனவுகளிலும்
பழைய...
நினைவுகள்தாம் நண்பா
பவனி வருகின்றன.

சபை நிறைந்த
மனிதர்கள் மத்தியிலும்
மனதுடன் பேசுவதில்
மட்டுமே சற்று அமைதி கிடைக்கிறது.

அப்போதெல்லாம்
சிரிப்பதற்கு...
காரணங்களைத் தேடி...
நாம் அலைந்திருக்கிறோமா.

அப்போது
எம்மைப் பொறுத்தவரை
காரண காரியத் தத்துவங்கள்
அர்த்தமற்றதாகவே இருந்திருக்கிறது.

மயிலிறகு
குட்டி போட்டதற்கும்
மனமகிழ்ந்து...
விழா எடுத்திருக்கிறோம்.

கடலைகள்
ஆர்ப்பரிப்பதற்கும்
ஊரைக்கூட்டி
நியாயம் கேட்டிருக்கிறோம்.

துடுப்பெடுத்தாட்ட போட்டிகளில்
எம்மவர்கள்
சிக்கர்கள் அடித்த போதெல்லாம்

பந்தோடு சேர்ந்து
நாமும் பறப்பது போலல்லவா
பரவசப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஆற அமர
மர நிழலில் இருந்து
மனம் விட்டுப்பேசலாம் என்பதற்காகவே
ஒழுங்காக நாம்...
கல்லூரிக்குச் சென்று வந்திருக்கிறோம்.

இரட்டைப்பதிவு
கணக்கியலிலும் மட்டுமல்ல
கன்னியரின்...
கண்ணடியிலும் உண்டு என்றெல்லாம்
அங்கு பட்டிமன்றங்கள்
நடாத்தியிருக்கிறோம்.

வீட்டு முற்றத்தில்
நிலவு வெளிச்சத்தில் அமர்ந்து
பெரியவர்கள் பேசிக்கொள்ளும் போது...
அருகிருந்து
அபிப்பிராயம் கூறியதற்காய்...
எத்தனை தடவைகள் தாம்
நாம் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

பள்ளிக்கு
மட்டம் அடித்து விட்டு
வட்டப்பாறைக்கு நீந்தப்போவது...
சென்ட்ரலில்
இரண்டாம் காட்சி பார்த்து விட்டு
சிறீஸ் கபேயில்...
சிறுண்டியுடன் தேனீர் அருந்துவது.

இவ்வாறு
எத்தனை எத்தனை
இனிய நினைவுகள்.

ஊரைச் சுற்றி....
ஊர்வலம் வருவதில்
இந்தக் காற்றும் எம்மிடம்
தோற்றுப் போயிருக்கிறது.

புழுதி பறக்க...
வளைந்து வளைந்து வளரும்
எம்மூர் தெருக்களிலெல்லாம்
எம் கால் தடங்கள்
நிறைந்து போயிருக்கிறது.

தெருவோரம் இருக்கும்
மரநிழல்கள்...
தலைவிரித்தாடும்
பனைமரங்கள்...
கதைகள்
பேசும் கடலலைகள்
இவையெல்லாம்...
மனதில் பதிந்து போயிருக்கிறது.

நடந்து
வந்த பாதைகளை
கடந்து
வந்த இனிமைகளை
எமக்கே
உரிய சொந்தங்களை
எவ்வாறு தாம்
நண்பா நாம் மறப்பது..!

உயிர்ப்பிடிப்பே அற்று
வாழ்வின் சுவையே அற்று
இங்கு வாழ்ந்த பின்னால்
எந்த...
நிறைவுடன் தாம்
நண்பா நாம் இறப்பது.

கைப்படும் கனவு

அது ஓர் அழகான காலை வேளை
இரவு கரைந்து
பகலின் பார்வை என்ற
அற்புதம் நிகழும் ஓர் பொழுது...
முழுதாக...
கண் விழிக்கும் முன்னரே..!
உனது நினைவுகள்
கண் விழித்துக் கொள்கிறது.

நெடுங்கால கனவு ஒன்று
இன்று கை கூட இருக்கிறது
ஆம்..!
இன்று முதன் முதலில்
நேருக்கு நேர்
சந்திப்பதாய் இருக்கிறோம்.

அலை பாயும்...
ஆயிரம் ஆயிரம் எண்ணங்கள்.

கண் விழித்து
ஜன்னல் வழியாய்
எம் வீட்டு தோட்டத்தை
நோட்டம் விடுகின்றேன்.

என்றுமில்லா...
பொலிவுடன்
எங்கள் வீட்டு தோட்டம்
பூக்களால் நிறைந்து வழிகிறது.

செவ்விதழ் விரித்து
சிரிக்கும் ரோஜாக்கள்
கற்பனைக்கும்
எட்டாத உன்னெழிலை
நினைவுக்கு கொண்டு வருகிறது.

தோட்டத்துக்கு
மேலே மேலும்
எட்டிப் பார்க்கிறேன்
நிர்மலமான...
நீல வானம்...
நீண்டு விரியும்
கார் கூந்தலாய் தெரிகிறது.

அன்றைய நாளின்
ஓர் அந்தி பொழுதில்...
நாமிருவரும்
அருகருகே
அமர்ந்திருந்தோம்
ஓர் பூங்காவின் மையத்தில்.

பூக்களில் பூக்களாய்
பூவை
நீ
அமர்திருந்தாய்...
பூங்காவின் பூக்களை
பார்க்க வந்த கண்கள் எல்லாம்
பூக்களை விட்டு...
வைத்த கண்களை வாங்க விரும்பாது...
உன்னையே...
பார்த்து கொண்டிருக்கின்றன.

உன்னருகில் இருக்கும்
ஓர் பெருமிதம்
எனது மனம் முழுவதும்.

உன்னை...

பார்த்து பார்த்து

பரவசப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன்.

என் விழிகளில்

விழுந்த உன் விம்பத்தில்

வியப்புடன் வினாக்கள் எழுகின்றன.

இது என்ன ஓர் நிஜமா..!

இல்லை

நெஞ்சில் நிழலாடும் ஓர் நினைவா..!

இது நிஜத்தில் நிகழ்ந்த ஓர் நிகழ்வா..!

இல்லை

காலையில் காணாமந்த...

கனவில் வரும் ஓர் சுகமா..!

நீ என்ன

மண்ணில்...

உலா வரும் ஓர் நிலவா..!

இல்லை

விழிகள் வழி...

கவிதை பொழிகின்ற ஓர் வான் மழையா..!

பூங்காவில்...

பூத்திருக்கும்

பூக்கள் போல..!

உன்னுருவில்

எத்தனை எத்தனை

அழகிய வர்ண பூக்கள்.

உந்தன் முகமலர்

விரிந்து மலர்ந்த அந்த செந்தாமரையா..!

சிவந்த செவ்விதழ்கள் என்ன

பட்டு இதழ் விரித்த ரோஜாக்களா..!

உன் வெண் முத்து பற்கள் என்ன
மலையில் மொட்டவிழும் மல்லிகையா...!
என எண்ணி எண்ணி
வியந்தவாறு...
உன்னை பூரிப்புடன்
பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன்.

எனது உதடுகள்
ஏதேதோ வார்த்தைகளை
உதிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

நீ
மனம் திறந்து
மிகவும் தெளிவாக
பேசி கொண்டிருக்கிறாய்.

அதில்
உன் கடந்த கால
கவலைகள் இருந்தது.

உந்தன்
நிகழ்கால
நிபந்தனைகள் தெரிந்தது.

உந்தன்
எதிர்கால கனவுகள்
மெல்ல விரிந்தது.

எல்லாவற்றுக்கும்
மேலாக
உன் மனதின்
நேர்மை புரிந்தது.

நீ

என் மீது

வைத்த காதலின்

கண்ணியம் தெரிந்தது.

இனி என்ன

எவ்வளவு

நேரத்துக்கு என்று

இவ்வாறு

பட்டும் படாமலும்

பேசிக்கொண்டே இருப்பது.

நான்

முடிவாக

உன் முடிவை கேட்கிறேன்

உன் கரம் பற்றி...

நெடும் பயணம் நடப்பதற்கு

உன் வரம்

கிடைக்குமா என்று.

நீ

தயக்கம்

ஏதும் இன்றி

உன் வலது கரத்தை தருகிறாய்.

வார்த்தைகள்

வலிமை இழந்தன

உதடுகள்

என்னுடன்

ஒத்துழைக்க மறுத்தன

நாக்கு

உளற ஆரம்பித்தது

உன் கரத்தை

எடுத்து

என்னிரு கரங்களுக்குள் வைத்து
இறுக அழுத்துகிறேன்.

உன் குரல்
தழு தழுக்க
தட்டுத் தடுமாறி
கண்களால்...
சுரந்த கண்ணீர்
எனதீரு கரங்களை நனைக்க...
என்னிரு கரங்களையும் அள்ளி
உன் கண்களில்
ஒற்றி கொள்கிறாய்.

காதல் தேசத்தையே
சாசனம்
எழுதித் தந்தது போல
எனக்குள்
ஒரு மகாகர்வம்
மனம் முழுவதும் பரவுகிறது.

எமக்குள்
இருந்த
சம்பிரதாயங்கள்
இனி...
தமக்கு
எம்மிடம் இடம் இல்லை
என அறிந்து
மெல்ல மெல்ல
நாகரிகமாக
நழுவி நழுவிச் செல்கிறது.

இருவர்
என்று இருந்த
எம் உணர்வுகள்

ஒருவர்
என்ற இலக்கை நோக்கி
நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

காதலின்
அரிச்சுவடியை
கற்று கொண்டிருக்கும்
ஒரு சிறு பள்ளி மாணவனாக
நானும்...

நடமாடும்
பல்கலை கழகமாக நீயும்.

ஆனந்தத்தின்
உச்சியில் நகரும் நாட்களும்
உல்லாசமாக
அசைந்து அசைந்து...
நடந்து கொண்டே போகின்றது.

நீயும் எனது நானும்

காலை வேளை...
படுக்கையில்
படுத்திருந்தவாறே
கண்விழித்துப் பார்க்கிறேன்.

கைகளை
கட்டிக் கொண்டு
கதவோரமாக காத்திருக்கிறது
உன் நினைவுகள்.

ஜன்னல்
வழியால் தெரியும்
சின்னம் சிறு
சிட்டுக் குருவிகள்
பாடும் பாடல்கள்...
உனது
செல்ல செல்ல
சினுங்கல்களாக
செவிகளில் வந்து விழுகின்றது.

கடிகார முட்கள்
என்னை...
ஓட ஓட
விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.
அவசரம்
அவசரமாக
எல்லாமே
கடிகார முட்களின்
கட்டளைக்காகவே என்பதாக...
எனது காலை.

உனக்கென்ன
நின்று...
நிதானமாக.

நான்
ஓடிப் பாய்ந்து...
அவசரம் அவசரமாக
பேருந்துக்குள்
ஏறிக்கொள்ளும் போதும்...
உனக்கென்ன
உனக்கென்ன அவசரம்
நின்று...
நிதானமாக.

இதழ்கள்
விரித்து சிரிக்கும்
ரோஜா மலரை
நினைவு படுத்தும்
முறுவல் கலந்த
மலரும் முகத்துடன்
நிழலாய் நீ தொடர
எனது நாளின் பயணம்

உன்னோடு...
என் மனதோடு
பேசிப் பேசி
கரம் கோர்த்து செல்கிறது.

கனவுலகம்

இது ஒரு இனிய கனா....

இது

இரவும் வரும்...

பகலும் வரும்

இது

உறக்கம் தரும்

விழிப்பும் தரும்

இது

கண் மூடி கண் மூடி

கற்பனை உலா வரும்

கண் விழித்து

கண் விழித்து

காதல் வரம்

கொண்டு வரும்.

எமக்கென என்றே...

ஓர் உலகம்

அங்கு

காதல் என்ற காற்றே வீசும்

எமக்கு

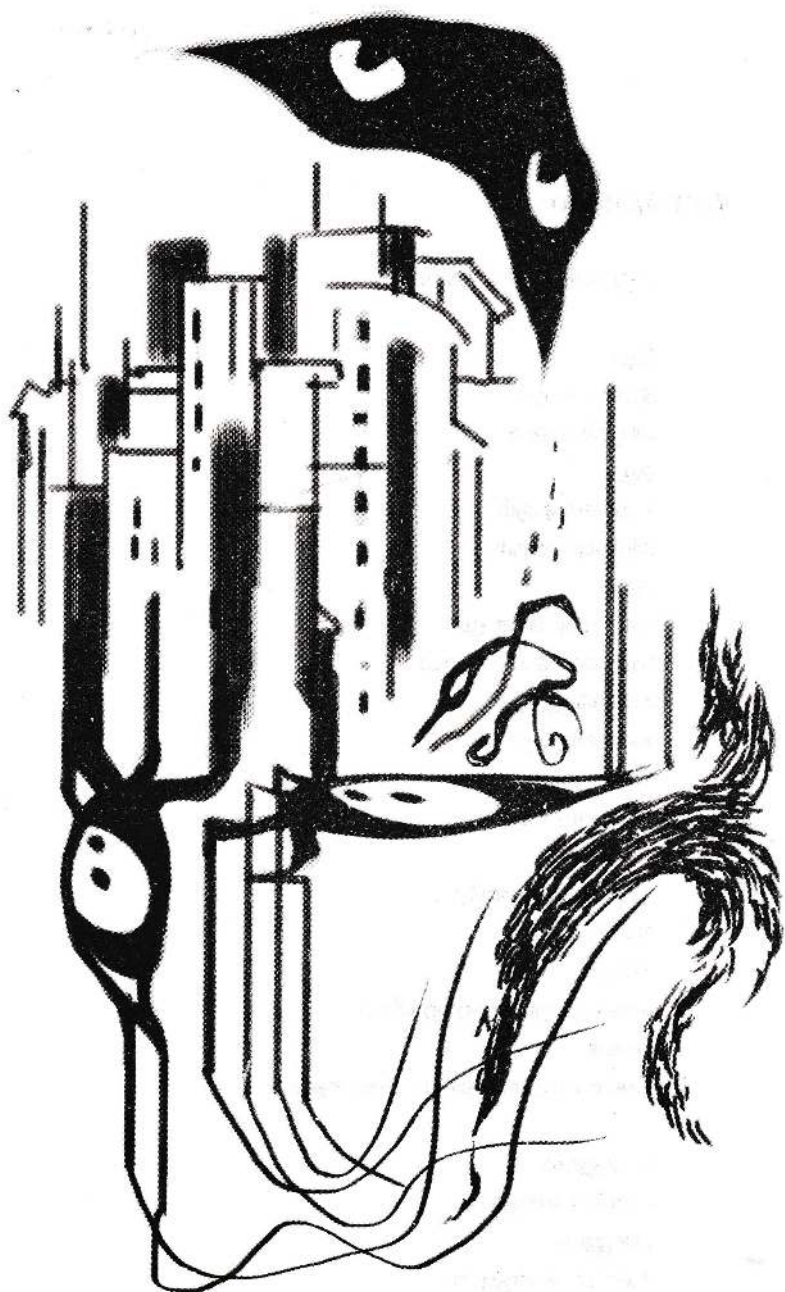
காதல் காற்றே சுவாசம் என்றாகும்.

உன்னுடல்

உள்ளே என்னுயிர்

என்னுடல்

உள்ளே உன்னுயிர்.

உன் விழிகளில்
தூசு வந்து விழும்
நீர்த்துளிகள்
என் விழி வழியே
வழிந்து வழிந்து
நெஞ்சம் கசியும்.

காதல்
என்ற மயிலிறகு
சாமரம் வீச...
பாதி விழிகள் மூடிக்கொண்டு
மிதந்திருப்போம்
களிப்பின் மடியில்.

இந்தக் கனவு
உந்தன் நினைவு
இரண்டுக்கும் ஏது எல்லை.

இங்கு
தூரங்கள் பற்றி
துயரங்கள் இல்லை.

நானை பற்றிய
நினைவுகள்
ஏதும் இல்லை.

இரு உடல்கள்
உணர்வுகள் ஒன்றி
சூட்சுமம் அறியா
தேடலின் சுவல்.

நாம்
சிறகு விரிக்க
வானமே எல்லை

எமக்குள்
வரையறை
என்பதே இல்லை.

எடுப்பதற்கும்
கொடுப்பதற்கும்
எழுத்து வழக்கு
என்பதே இல்லை.

இருப்பவர்
கொடுக்கவும்
பசிப்பவர்
புசிக்கவும்
தடைகள்
என்பது இல்லை.

இது...
ஒரு இனிய கனா
தூக்கம் கலைந்தாலும்
துயரமற்று
துளித் துளியாய்
தொடர்ந்து வரும்
ஒரு இனிய கனா.

மண்ணின் கவிதை

எதனை
என்று எழுத...
எங்கிருந்து
தொடங்க.

நிழலான
இவ்வாழ்வு
மட்டும் இங்கு.

நிஜமான
நினைவுகள்
எல்லாம் அங்கு.

எம் தந்தையும்
அவர் தந்தையும்
அவர்தம்
தந்தையின் தந்தையும்
என்று
எம் இலங்கேசன்
முந்தையர் முதல்
நாம் வாழ்ந்த எம் மண்.

நாம் மழலை
மொழிய பார்த்திருந்த
எம் அன்னை
பேருவகையுடன்
முத்தமழை பொழிந்து
எம்மை மூச்சு
முட்ட வைத்ததுவும்...

பட்டாம் பூச்சி போல்
மனம் துள்ள...
நண்பர்கள் உறவினர்
கூழ் கூடி மகிழ்ந்ததும்
கடற்கரை வீதிகளில்
காதல் கவிதைகள் படித்து
கன்னியரின் கண்ணாலே
கல்லடிகள் வாங்கியதும்
நெஞ்சம் நிறைந்த
நினைவுகள் ஆயின.

காற்றுக்கும் அடங்காத
எம்மூர்
கடலைகள் போல...
அச்சம் இன்றி...
நெஞ்சம் நிமிர்த்தி...
சுற்றும் கூழ்
மகிழ்வுடன்
நாம் வாழ்ந்த மண்
எம் மண்.

வீணர்களும்
விபுசணர்களும்
இன்று ஆட்சி நடத்தலாம்
நடாத்தி
விட்டு போகட்டும்.
இது
வரலாற்றில்
காலம் காலமாய்
கற்றும் தேறாத ஒரு பாடம்.

காற்றுக்கு
அடங்கா
எம் உள் அலைகளும்

கட்டுக்கு
அடங்கா
எம் மண்ணின்
மெய்யான மைந்தர்களும்
நீண்ட நாட்களுக்கு
கைகட்டி
மவுனிக்க போவது இல்லை.

மாமலையளவு
சோகங்கள்
மனதுக்குள்
மறைந்து கிடக்கின்றது.

எரிமலைகளையே
எரித்து விடக்கூடிய
கோபங்கள்
ஒடுங்கி கிடக்கின்றது.

சுழன்றடிக்கும்
கூறாவளிகளையும்
சுழற்றி விடக்கூடிய
வேகங்கள் முடங்கிக் கிடக்கின்றது.
கடல்களை எல்லாம்
குடித்து ஏப்பம்
விடத்தக்க தாகங்கள்
அடங்கிக் கிடக்கின்றது.

எம் மண்ணையும்
எம் மக்களையும்
சிதைத்து
சின்னா பின்னமாக்கிய
வீண்களுக்கு காத்திருக்கிறது
அந்த
இறுதி தீர்ப்பு.

எம்மை சீரழித்த
எம் எதிரிக்கு மட்டுமல்ல...

எம்மை
காட்டிக் கொடுத்தவன்

எதிரிக்கு
கவட்டிக் கொடுத்தவன்

அவனுடன்
கூட இருந்தவன்

அவனை
ஜாடையால்
தட்டிக் கொடுத்தவன்

போட்டி
போட்டுக்கொண்டு
எதிரியைப் போட்டி கண்டவன்
மானத்தை
விற்று விட்டு
போட்டி கொடுத்தவன்
என்று
நீண்ட பட்டியல் ஒன்று
கைவசம் இருக்கும்.

கார்முகிலில்
காணாமல் போன எம் சூரியன்
மீண்டு வரும் நாள்
ஒரு நாள்.

மாவீரர்களுக்கு
வீர வணக்கம்
செலுத்திய இவ்விடத்தில்
எம் உற்றார்
உறவினர் நண்பர்கள் சூழ
விழா எடுப்போம்
ஒரு
வெற்றி விழாவாக.

அன்று
ஒரு கவிதை பாடலாம்
எம் ஊரின் தென்றலது
தீண்டி செல்ல.

லண்டனில் வசிக்கும் கவிஞர் செல்வனின் இயற்பெயர்
நடா சுப்ரமணியம். இவர் யாழ் புல்கலைக்கழகத்தில்
இளநிலைப் பட்டமும் Copenhagen Business School ல்
முதுநிலைப் பட்டமும் பெற்றவர். 'மனதோடு பேசுதல்'
இவரது முதல் கவிதைத் தொகுப்பாக வெளிவருகிறது.

முகில்களின் நெரிசல்களில்...

மிக மிக அற்புதமான கவிதை. இது ஒரு நெடுங்
கவிதையா அல்லது காதல் காவியமா என
என்னால் கூற முடியாமல் இருக்கிறது....!!
காதலின் நீண்ட ஒரு சோக வரலாறு அற்புதமாகச்
சித்தரிக்கப் பட்டிருக்கிறது....!! அங்கே எந்த ஒரு
வார்த்தையும் கூட்டிக் குறைப்பதற்கு இடமேயில்
லை....!! இயற்கையை ரசிக்கும் ஒரு அழகான
பெண்ணை இயற்கையாகவே ஒரு ஆண்
தனது இயல்புடன் காதலிக்கத் தொடங்குகின்றான்
என்னும் ஒரு காதல் இரகசியம் கவிதையில்
அழகாக வெளிப் பட்டிருக்கிறது....!! ரோஜாச்
செடியும் காதல் ரோஜாவும் ஒப்பீடு மிக
அழகானது....!! நீண்ட நாட்களின் பின் என்
மனதைத் தொடர் ஒரு காதல் காவியம்....!!
உங்கள் எழுத்தின் லாவகமும், காதல் ரசனையும்
கவிதையையின் அழகை
மெருகூட்டியிருக்கிறது....!! இப்படியான ஒரு
கவிதையை எழுதியதற்கு எனது மனமார்ந்த
பாராட்டுகளும் வாழ்த்துகளும்

- Waran M.P, Holland

மென்மையான

உணர்வுகளை உள்வாங்கி
நெஞ்சார்ந்த விளைவுகளை
வெளிப்படுத்தியிருக்கும் அன்பின் இனிய
தோழர் உங்கள் அழகியல் உணர்வும்
கவிதை இதயமும் கண்டு மகிழ்வும்
நெகிழ்வும் கொள்கிறேன். உங்கள் கவி
காதலிக்கிறது. அரசியல் பேசுகிறது. பாசம்
காட்டுகிறது. காமமையும் பண்ணுகிறது...

- Rajini Sri, Uk

உன் நினைவுகள்...

எங்கோ, எப்போ நெஞ்சில் தங்கி விட்ட ஒரு
அன்பின் நினைவு. வாழ்க்கை முழுக்க எமை
ஆள்கிறது. அதில் இருந்து நீள் முடியாத
மனது, தன்னை இருட்டில் ஒதுக்கி விடுகிறது.
மனதின் ஆழத்தில் இருந்து வெளிப்பட்ட
அழகு கவியாக எமக்கு விருந்து
படைக்கின்றது. நடர் உங்கள் கவிக்கு ஒரு
தனி நடை இருக்கின்றது. தொடரடும்
உங்கள் கவி பயணம். வாழ்த்துக்கள்

- Thaya Ranjan, Canada

மகிழினி பதிப்பகம்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

விலை: ரூ. 100.00